

国政 2/06

(Walpo 2/06)

itä

Erikokoisia juhlahuoneistoja

Ei erillistä tilavuokraa
Erinomainen ruoka

Perhejuhlat, kokoukset, yritysjuhlat,
karaoke, sauna

Herkullista ja edullista iltapalaa sirseihin
ja muihin opiskelijatilaisuuksiin.
Ruokalistamme löytyvät kotisivuiltamme.

Puh. 2511122, 0400-487167

turun.upseerikerho@kolumbus.fi
www.turunupseerikerho.fi

TURUN UPSEERIKERHO ry.
tilausravintola

Kaivokatu 12
20520 Turku

Uudenmaantien
Turun Pitkätie

City
City Center
City

Pääkirjoitus

Neljästä pääilmansuunnasta suhteettoman suuren osan huomiosta saavat vuosikymmenestä toiseen itä ja länsi. Ken tietää onko nykytrendi vaikuttanut historiankirjoitukseen, mutta itä ja länsi tuntuvat olleen suosikkeja jo ammoisista ajoista lähtien, eikä tilanne ole muuttumaan päin. Itä ja länsi ovat monella tapaa toistensa vastakohtia, toinen tuttu ja turvallinen, toinen vieras ja pelkoa herättävä. Suuri osa epäluuloista syntyy ihan pelkästä tietämättömyydestä ja erilaisuudesta, helppoa kohde fobioille.

Kun yksi idän ja lännen välinen konflikti saatiin purettua Neuvostoliiton hajottua, luodaan hyvää vauhtia seuraavaa. Kiinan kanssa yritetään elää, vaikka vaikeaa se tuntuu olevan. Kiinan presidentin Washingtonin puheen keskeytti mielenosoittaja - jotain mikä tuskin tapahtuu sattumalta post-WTC Yhdysvalloissa. Samaan aikaan kahnkaus muslimimailman kanssa jatkuu, ja tuntuukin siltä että sekä muslimit itse että länsi haluavat kriisin kiristyvän. Eivät normaalit ihmiset, mutta ääriyhmät; osamat ja lännen militaristisiipi. Osama avasi jälleen pelin hiljaisen kauden jälkeen julistamalla sodan lännelle, ei tällä kertaa sotivia hallituksia vaan meitä, tavallisia ihmisiä vastaan. Myös me olemme vastuussa sodasta islamia

vastaan, kuulemma. Totta tai ei, mutta paha virhearvio terroristijohtajalta. Vieroittamalla normaalin kansan Osama ei tee kuin hallaa itselleen. Vai kuinka monella ei pommiräjähdyksiä katsellessaan ole koskaan tullut mieleen että omapa oli vikansa?

Pitikin tuoda taas pommit mukaan itä-keskusteluun, mutta sitä itä valitettavan monelle merkitsee. Kyseinen ilmansuunta on kuitenkin myös paljon muuta, kuten kädessäsi oleva Walpo todistaa.

Kevät alkaa olla takana ja kesä häämöttää. Olen iloisesti yllättynyt vuoden toisen Walpon paisuttua 40 sivuiseksi vapun jälkeisestä sumusta huolimatta. Suuri kiitos kaikille kirjoittajille! toiviainen vietiin käsistä ja saa näillä näkymin historiallisen (?) toisen painoksensa. Myös toiviaisen toimitus teki historiaa runsaslukuisuudellaan. Nyt on kuitenkin itse kullakin aikanauttia auringosta ja ladata akkuja syksyyn. S'on moro!

Olli

Politiikan tutkimuksen
klubi ry:n sitoutumaton
äänenkannattaja

WALPO

Päätoimittaja

Olli Hakala
(ovehak@utu.fi)

Toimittajat

Olli Hakala
Mika Harju-Seppänen
Tiina Heinilä
Eero Hokkanen
Jussi Jokinen
Hanna Koskenranta
Tuuli-Maaria Kuismanen
Zeki Kütük
Marjaana Mäenpää
Pekka Mäntylä
Tomi Nyström
Tuomas Rimpiläinen
Maria Ruuskanen
Sampo K. Saarinen
Ida Sinisalo
Johanna Tilkanen
Olli Turtiainen
Taneli Vilpponen

n

Kuvaajat

Olli Hakala
Hanna Koskenranta
Paavo Lähteenmäki
Tuomas Rimpiläinen
Gerda Zimmermann

Kannen kuva

Olli Hakala

Taitto ja ulkoasu

Olli Hakala

Ilmoitusmyynti

Paavo Lähteenmäki
(phlaht@utu.fi)
Turo Niemelä
(toniem@utu.fi)

Julkaisija

Turun yliopiston Poliitiikan
tutkimuksen klubi ry (P-klubi)
Rehtorinpellonkatu 4A, 2.kerros
20500 TURKU
www.p-klubi.fi

Levikki
120 kpl
Painopaikka
Digipaino

Walpo 01/06

5 Puheenjohtaja

(Tomi Nyström)

6 Pilakuvat = uhkakuvat?

(Zeki Kütük)

8 Tarkastelun kohteena Venäjä: Se nurjempi puoli.

(Sampo Saarinen)

10 Kiinalainen mainostelevisio: rintarasvaa ja pääkehikkoja

(Hanna Koskenranta)

11 Assistentin almanakka

(Mika Harju-Seppänen)

14 Itä Suomi

(Eero Hokkanen)

16 Siinä iässä?

(Marjaana Mäenpää)

17 Matka itäiseen kaupunkiin - Helsingin excu

(Maiju Jääskeläinen)

18 Henkilökunnan kyselytunti: Kimmo Elo

(Tiina Heinilä)

19 Sinä opiskelet väärää alaa.

(n)

20 Kannettava keskittymishäiriö

(Pekka Mäntylä)

21 Kulttuurisektori sanoo hei

(Ida Sinisalo)

22 Kun Kevin painaa nappia...

(Tuomas Rimpiläinen)

23 Urho Kekkonen - Kainuun Napoleon

(Olli Hakala)

24 Pienet iloiset kommunistit

(Olli Hakala)

26 Minä Morrissey

(Olli Turtiainen)

28 Erään fuksin wappu

(Jussi Jokinen)

30 Tukholma excu

(Taneli Vilpponen)

32 IAPSS Amsterdam 2006

(Maria Ruuskanen)

34 Otteita kavakulaisen päiväkirjasta

(Tuuli-Maaria Kuismanen)

36 Hainan, Kiinan Hawaii?

(Hanna Koskenranta)

37 Hyvinvointikeskustelua hyvässä hengessä

(Johanna Tilkanen)

39 Tulevat tapahtumat

Wapputurinoita sivulla 28

Puheenjohtaja

Kirjoitan tätä palstaa vapun jälkitunnelmissa ja tänään kun uskalsin vihdoinkin avata silmäni, huomasin, että elämä näyttää jatkuvan hiljalleen myös tämänkin vapun jälkeen. P-klubi onnistui jälleen osoittamaan omanlaisen vappumme hienouden. Tapahtumia riitti ja hauskaa oli. Kiitos kaikille osallistuneille ja järjestäjille! Joillekin fukseille klubin vappu voi tulla jopa hieman järkytyksenä hektisen juhlimisen ja tapahtumien paljouden myötä. Itse kukin voi alkaa silloin ajatella, että löytyykö klubistamme itse asiassa muuta tekemistä kuin juhlimista. Siksi, kerta tässä kirjoittelen viimeistä palstaa ennen kesää, voi olla hedelmällistä myös tarkastella muita kevään tapahtumia, ettei vain jäisi kuva siitä, että klubimme on pelkästään kova juhlimaan.

Klubi oli keväällä perinteisen aktiivinen liikunta- ja kulttuurisektoreilla esimerkiksi avantouinnin, Sammonmalja-turnauksen, bingon ja keskustelutilaisuuden osalta. Yhteistyö laitoksiin oli myös aktiivista ja avointa. P-klubilaisia on opiskelijajäsenenä sekä poliittisen historian että valtio-opin työryhmissä, useissa jopa kaksi.

Syksyllä edessä ovat laitos- ja tiedekuntaneuvostojen uudelleenvalitsemiset ja uskon, että oppiaineittemme aktiivinen edustus jatkuu myös silloin. Ihailtavaa oli nähdä myös yhteistyön tiivistymisen kollega-ainejärjestöjemme kanssa. Näistä tärkeimmiksi kevään aikana nousivat Kritiikki, Lex ja VOO. P-klubia edustettiin myös kunniakkaasti ulkomailla IAPSS:n yleiskokouksessa ja ISHA:n konferenssissa. Kaiken ylpein olin kuitenkin rooliaan hitaasti kasvattaneen oman alumnijärjestömmme Ylähuoneen toiminnasta.

Ylähuone on nykyään rekisteröitynyt ihkaoikeaksi yhdistykseksi. Suuri kiitos tästä kuuluu Mikko Eskolalle ja muille alumnipi-oneereillemme. Klubin ”ensimmäistä virallista” alumnipäivää vietettiin Turussa 22.4., jolloin suuri joukko P-klubin alumneja pääsi verestämään muistojaan ja haistelemaan tämän hetken klubin tuulia. Ihmisten hakeutuminen Ylähuoneen toimintaan osoittaa, että parhaimmillaan P-klubi on jäsenilleen läpi elämän kestävä perhe ja ihmisten kohtaamispaikka. Toivottavaa on, että alumnipäivä kasvattaa tulevaisuudessa suo-

siotaan (myös nykyisten opiskelijoiden keskuudessa), Ylähuone löytää toiminnalleen syvempiä uria ja P-klubi pyrkii suuntaamaan resurssejaan entistä enemmän alumnitoimintansa kehittämiseen.

Kaikesta tästä muistelusta huolimatta kesä lähestyy nopeaa tahtia ja jokaisen on aika ottaa etäisyyttä rakkaasta klubistamme. Kävitte sitten kuutamouinnilla, juoksitte avovarpaisin niityllä, raadoitte alipalkkaisessa kesätyössä tai löhösitte sohvalla kannustaen suosikkijoukkuettanne voittoon, muistakaa nauttia kesästä. Syksy tulee kuitenkin kaikille liian nopeasti. Silloin taas törmäilemme energisenä vanhojen ja tulevien ystävien kanssa klubin tapahtumissa. Ehkä sitä ennen voimme kuitenkin helpottaa yllättäen ilmenevää klubikaipuutamme kesätapaamisissa.

Toivotan näillä sanoilla kaikille hauskaa ja rentouttavaa kesää!

Tomi J.

PILAKUVAT = UHKAKUVAT?

Zeki Kütük

Jo antiikin aikana syntynyt sana Eurooppa alkoi keskiajalla saada sekä poliittista että maantieteellistä merkitystä. Sen sijaan eurooppalaisen yhtenäisyyden herättäminen on ollut vähän ongelmallisempaa. Yhtenäisyyttä haettiin ulkopuolisten uhkien tai vihollisten kautta, jotka edustivat Itää aina persialaisista turkkilaisiin. Eurooppalaisuuden määrittelyä varten tarvittiin yleensä jokin uhka kuten mongolien tai turkkilaisten hyökkäykset Eurooppaan.

Vaikka Euroopan unioni (EU) onkin syntynyt ja laajentunut kattamaan suurimman osan Euroopan valtioita, poliittisella tasolla se ei vielä ole yhdentynyt. Kylmän sodan jälkeisessä maailmassa on olemassa vahvoja viittauksia siitä, että Euroopassa jälleen kerran ollaan etsimässä uutta vihollista, jotta eurooppalaista yhtenäisyyttä pystyttäisiin vahvistamaan. Tällä kertaa edesmenneen kommu-

nismin tilalle on syntynyt islamin uhka.

Etenkin syyskuun 11:n väkivaltaisten tapahtumien jälkeen kaikki islamilaisuuden ilmenemis-

”paljon kohua herättäneen pilakuvakriisin aikana jotkut tahot alkoivat nähdä, etteivät kaikki muslimit ole samanlaisia ja vihamielisiä”

muodot alettiin Lännessä nähdä yhtenä kokonaisuutena ja myös vihamielisenä. Tätä näkemystä ruokkii myös Idän ja Lännen välisen vuoropuhelun vähyys tai jopa olemattomuus. Viimeistään nyt paljon kohua herättäneen pilakuvakriisin aikana jotkut tahot alkoivat nähdä, etteivät kaikki muslimit ole samanlaisia ja vihamielisiä.

Yleisesti ottaen pilakuvakriisi yhtäältä paljasti Idän ja Lännen

välisen kuilun syvyyden, mutta toisaalta se myös syvensi entisestään tämän vaarallisen kuilun. Itse asiassa tämä kriisi oli jäävuoren huippu, joka paljasti monia Lännen ja Idän kulttuurien välissä vallitsevia eroavuuksia etupäässä mielipideilmaisun (sanan)vapaudessa. Lännessä joko ei ymmärretä tai ei muuten haluta ymmärtää islamilaisen/vihollisen maailman tunneherkkyyttä uskontoon liittyvissä asioissa vedoten sananvapauteen.

Pilakuvien julkaiseminen tuntuu tarkoitushakuiselta, koska pilapiirrosten piirtäjät ja julkaisijat tietävät, että muslimit eivät siedä niitä. Sananvapauden nimessä julkaistut kuvat ovat ensimmäisiä laatuaan ja olivat luultavasti tarkoitettuja muslimien sietokykyä testaamaan tai nöyryttämään taikka uhmaamaan heitä. Tähän asti ei profeetta Muhammedin kuvia – ei ainakaan kasvoja – ole piirretty tai julkaistu Lännessä eikä Idässä. Sopii ihmetellä miksi Mu-

hammedin kuvia nyt julkaistiin.

Lähtökohtaisesti voidaan sanoa, että pyhänä pidetyssä Lännen demokratiassakin toisen vapaus päätty siellä missä toisen alkaa, vaikka kuinka kysymyksessä olisi mielipiteiden ilmaisun vapaus. Tanskalaisten testi odotetusti johti jopa kuolonuhreja vaativiin väkivaltaisuuksiin, jotka kuitenkin paljastivat samalla muita taustalla olevia tekijöitä. Se ensinnäkin paljasti islamilaisessa maailmassa pitkään hauduttuja Lännen vastaisia tunteita, jotka johtuvat Lännen epäoikeudenmukaisesta kohtelusta islamilaista tai arabi maailmaa kohtaan. Esimerkkeinä näistä voidaan mainita pitkään kestänyt Lähi-idän kriisi ja tämän päivän Irakin sota, jotka oikeutetusti aiheuttavat närkästystä muslimien keskuudessa. Lisäksi Lännen muslimien pitäminen terroristeina tai potentiaalisina terroristeina ei helpota tilannetta. Euroopan on pakko herätä nyt tämän

päivän todellisuuteen: muslimien määrä Euroopan väestörakenteessa kasvaa yhä enemmän, ei vain siirtolaisten määrän kasvun vuoksi, vaan nyt Euroopassa syntyy jatkuvasti uusia eurooppalaisia muslimina.

Yhtäältä vaikka pilakuvakriisi vahvisti jo olemassa olevia pyrkimyksiä jakaa maailma uskontojen tai kulttuurien perusteella on silti väärin väittää, että kriisin aiheuttajana on uskonnon tai kulttuurin erilaisuus. Kysymyksessä ei myöskään ole kulttuurien yhteentörmäys vaan pikemminkin muslimien vihanpurkaus Lännen epäoikeudenmukaisesta politiikasta islamilaista maailmaa vastaan. Historian aikana ei ole ollut yhtään siviilisaatioiden yhteentörmäystä vaan yleensä törmäysten syynä ovat olleet poliittiset ja taloudelliset syyt. Eli kysymys on aina ollut vallasta ja vallan käytöstä. Toisaalta pilakuvakriisi nyt ensimmäistä kertaa vahvisti

1300 miljoonaisen heterogeenisen islamilaisen maailman yhtenäisyyttä Länttä vastaan.

On selvä, että islamilaisen maailman ja Lännen välille on tullut iso juopa, jonka hälventämiseksi tarvitaan yhteistyöelimiä, jotta aikaan saataisiin vuoropuhelukanaavia. Esimerkiksi Turkin ja Espanjan pääministereiden aloitteesta syntynyt YK:n alainen Siviilisaatioiden liitto-foorumi tarjoaa hyvän lähtökohdan taistella läntisen ja islamilaisen maailman keskinäisiä ennakkoluuloja vastaan. Lisäksi EU:n päätös poistaa ”islamilaisten terrorismi” sanastostaan tai Islamilaisen konferenssin, OIC:n pyrkimykset etsiä keinoja islamilaisen maailman ja Lännen rauhannomaisen rinnakkaiselon aikaan saamiseksi antavat toivoa paremmasta huomisesta.

Kirjoittaja on poliittisen historian laitoksella työskentelevä valtiotieteiden tohtori

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana

Oma liittosi

www.sval.fi

Tarkastelun kohteena Venäjä: Se nurjempi puoli.

Sampo K. Saarinen, teksti
Gerda Zimmermann, kuvat

Presidentti Mauno "Mane" Koivisto on eräässään kirjassaan selvittänyt, onko Venäjä itää vai länttä. Suomalaiset ovat tottuneet ajattelemaan, että Suomi on rajamaa idän ja lännen välissä, mutta samanlaista ajatuskulkua voidaan soveltaa myös Venäjään, sanoo Mane. Itse määrittäisin Venäjän pelkästään sanalla Venäjä. Vertailukohtia on turha hakea, kyseessä on aivan oma lukunsa. Vanhan, mutta edelleen toimivan kliseen mukaan Venäjää ei voi järjellä ymmärtää, siihen täytyy vain uskoa. Riittääkö usko, kestääkö toivo? Me katsomme.

Menneisyydenhallinta: Eräässä museossa on kuva, jonka alla lukee: "Tässä puna-armeija vapauttaa Hankoniemen fasistien vallasta." Syylliset talvisotaankin löytyvät Mainilaa lännemmästä. Viipuri on vanha venäläinen kaupunki. Lenin-setä on edelleen arvossaan. Oli kuulemma hiano

ja viisas miäs, onhan niitä pat-saita tullut sittemmin muutama pystytettyä ja jokunen kaadettua-kin. Historian kärsimyksistä ammennetaan edelleen yhteenkuuluvuutta ja ylpeyttä. Suomalaisen osuutta Leningradin piiritykseen hissutellaan niin kuin Suomessa-kin.

Kommunismi & Uskonto: Saatanan hullut. Pohdinnasta huolimatta ei pysty ymmärtämään kommunismia Venäjällä, absurdi järjest-

"tässä [kuvassa] puna-armeija vapauttaa Hankoniemen fasistien vallasta."

elmä. Maassa, jossa uskonnolla on erityisen vahva rooli, päätettiin sitten kieltää uskonto kokonaan. Ristinmerkin tekeminen oli ankarasti kielletty. Loisteliaita kirkkoja räjäytettiin maan tasalle kylmin huulin, lopuille keksittiin uusia käyttötarkoituksia, kuten perunarastona toimiminen. Ristiäisten järjestämisestä kiinni jääminen

tarkoitti oman ja sukulaisten työpaikan menettämistä. Kävi niin kuin usein käy, ankarasta sorrosta huolimatta tai juuri siitä syystä uskonto säilytti asemansa ja on Neuvostoliiton kaaduttua noussut taas uuteen kukoistukseen.

Isänmaa: Jännä juttu eli ei, että osa venäläisistä lähes vihaa maatansa, tai ainakin suhtautuu siihen hyvin kielteisesti. Asiat kun eivät oikein ole hyvin. Tällä pärjätä saa omillaan, ja kun ei pärjää, niin kovin monea ei kiinnosta. Etelävenäläisiä, entisiä neuvostotasavaltaisia halveksitaan, samoin siperialaisia, yleensäkin kaikkia

hiemankin tummaihoisempia venäläisiä. Yhtenäinen Venäjä on aika epäyhtenäinen. Kommunismien jälkeinen aika, 90-luvun hullut vuodet ovat varmasti olleet yhtä suurta kaaosta ja epäjärjestystä, anarkistista. Nykyään on sentään jo hallittua kaaosta. Byrokratian määrä on edelleen tuskastuttava, asiat eivät yleensä

suju jouhevasti, se on oletusarvo, logiikan puute on silmiinpistävää. Lahjuksilla pääsee eteenpäin. Piittaamattomuus ympäristöstä on ilmeistä, roskia on joka paikassa ja paljon.

Raha: Ihmisarvon mitta, ei vain arvon mitta ja vaihdon väline. Ilman rahaa ihminen ei ole oikein mitään. Rahalla taas saa kaiken. Tuloerot ovat valtavat. Kaksi maailmaa, rikkaiden ja köyhien, rinnakkaiselävät. Hyväosaisiksi päässeet sulkevat silmänsä muiden vaikeuksien edessä, elävät omassa maailmassaan ja tuhlaavat suomalaisittainkin huikeita summia juhliin, vaatteisiin hienoisissa ostoskeskuksissa ja hyvään elämään. Samaan aikaan köyhempi kansa sinnittelee kaatopaikkaa muistuttavalla torilla ja kauppa lumpyjansa. Toisilleen. Talouskavun ja kehityksen jatkuessa oletetaan keskiluokan syntyvän, mutta en tiedä pätevätkö tuollaiset lait Venäjään. Keskiluokka, erityisesti alempi keskiluokka, mihi suomalaisistakin enemmistö kuuluu, puuttuu lähes kokonaan. Eikös tällainen tuolojen erittäin

epätasainen jakautuminen jo kertaalleen johtanut vallankumoukseen Venäjällä..?

Väkivalta: Arkipäiväistä. Viihdettä. Tummaihoiset maassa henkensä uhalla. Nuorisojoukot, uusnatsit, pahoinpitelevät tummia tappaakseen. Rasismi elää. Toimintaa katsotaan osittain läpi sormien. Mikään ei ole pyhää. Sekopäät, nuoret jätkät, saattavat seurata 9-vuotiaasta tyttöä tämän kotisisäpihalle ja sitten puukottaa hengiltä. Vaikka näihin mielettömyyksiin ryhtyvien määrä on pieni, pelko elää koko kaupungissa. Eräänä yönä eräskin vaihtoystäväni heräsi laukaukseen, aamulla sitten selvisi, että kadulla, kerrostalon ovesta 10 metrin päässä oli tapettu senegalilainen opiskelija. Seuraavana päivänä saavuini ystävälleni illanviettoon ja ohitin surmapaikan, joka oli täytynyt ruusuista ja kynttilöistä. Yhdelle lapulle oli kirjoitettu venäjäksi "muistamme sinut aina" ja sitten englanniksi "mustat veljet".

Juhla: Juhla on juhla. Niitähän riittää. Venäläinen osaa ottaa ilon

irti juhlista. Kun normaali elo on vaikeaa, täytyy juhlapäivänä sitten nauttia ja paeta arkitodellisuudesta. "Yleensä me ei sitten olla ilman vodkaa näitä juhlia juhlittu eikä juhlita jatkossakaan.

Koulutus: Suuri illuusio. Kaikki lunttaa, niin koululaiset, opiskelijat, kuin tohtorikokelaat. Ja kaikki tietää tämän.

Nainen & Mies: Suomalaisen feministin painajainen. Sukupuolierot voimissaan, mieheltä odotetaan herrasmiesmäisyyttä ja naiselta naisena oloa ja kauneutta. Odotukset täytetään.

Nyt: Nousukausi, raaka-ainevevoinen talouskasvu, sovellettu Putinin "demokratia".

Tulevaisuus: ?

Kirjoittaja on opiskelija, joka luulee olevansa Venäjän asiantuntija ja aikoo kesällä myöntää kaikille halukkaille venäläisille viisumin Suomeen.

KIINALAINEN MAINOSTELEVISIO: rintarasvaa ja pääkehikkoja

Hanna Koskenranta,
teksti ja kuvat

Suomessa asuessani päivittelin usein mainostelevisiön tarjoamien tuotteiden hyödyttömyyttä. Tutustuttuani kiinalaiseen mainostelevisioon olen huomannut, ettei Suzanna Summerin mainostama Thigh-Master välttämättä ole kaikista hyödyttömin tavara, jota voi televisiossa myydä. Kiinan televisioista pystyt ostamaan muun muassa rintoja suurentavaa rasvaa, sähköiset anturat, jotka lisäävät pituuskasvua, naaman valkaisevan rautanaamion, heikon näön parantavan pääkehikon ja kaiken kukkuraksi erektiovaivat parantavat alushousut.

Jälkimmäisenä mainittu erektiohousu-mainos ovat kaikessa järjettömyydessä henkilökohtainen suosikkini. Housut ovat ulkonäöltään keltamustat "munakukkarot". Tavallisista alushousuista nämä erottaa pienet metallipalat, jotka ovat housujen etupuolella. Mainoksen mukaan nämä metallipalat säteilevät miehen munuaisiin, jotka puolestaan stimuloivat kiveksiä. Todisteena tuotteen toimivuudesta mainoksessa esiintyy kaksi kiinalaista pariskuntaa ja yksi länsima-

alainen pariskunta, jotka mainoksen alussa ovat tyytymättömiä avioliitonsa, mutta nämä ihme-pököst pelastavat lopussa koko avioliiton. Tietenkin housujen toimivuudelle löytyy lääketieteellinen selitys, jota selittämässä on ranskalaisen klinikan mieslääkäri, joka ulkonäön perusteella on selvästi venäläinen. Hintaa housuille kertyy miltei 400 yuania, mikä on pyöreät 40 euroa, eikä kaupan päälle saa edes monitoimikonetta tai leikkuulautaa.

Mielenkiintoinen yhteinen piirre kaikilla mainoksilla on se, että oli kyse alushousuista tai autovasta, on kaikilla aina tieteellinen selitys ja lääkäri tai tiedemies on aina länsimaalainen. Useimmissa tapauksissa tuote on pitkän tuotekehittelyn tulos ja siinä on yhdistetty perinteinen kiinalainen ja länsimaalainen lääketiede. Selitystä tukemassa on värikäs grafiikka, jossa katsoja voi nähdä kuinka rintarasva automaattisesti suurentaa rinnan rasvasolukkoa ja rinta paisuu kaksinkertaiseksi silmissä. Jos tämä ei kuitenkaan vakuuta tarpeeksi, on mukana myös kiinalainen teknomusiikki lisäefekteineen luomassa suorastaan pakottavan halun ostaa tuote.

Mainostelevisiön tarjoamien kummallisten tuotteiden järjettömyyden alta voi kuitenkin nähdä kiinalaisessa yhteiskunnassa tapahtuneen muutoksen. Vielä 1980-luvulla kiinalainen kauneushanne ja suhtautuminen seksuaalisuuteen olivat hyvin erilaisia. Kauneuteen panostamista pidettiin porvarillisena ja miesten erektio-ongelmista puhuminen televisiossa ei olisi tullut kuuloonkaan. Kiinan suuremmat kaupungit länsimaistuvat kovalla vauhdilla ja se näkyy myös kauneushanteen muuttumisena. Yhä useammat miehet haluavat olla pidempiä ja naiset haluavat valkoisen ihon, isomman nenän ja länsimaalaiset silmät. Kaupungeissa juuri silmien "avausleikkaukset" ovat yleistyneet muiden Aasian maiden tavoin. Kiinassa ei ole tarjolla tarkkoja tilastoja kauneusleikkausten määrästä, sillä suuri osa leikkauksista tehdään pienillä, laittomilla klinikoilla.

Jos joku artikkelin lukijoista on nyt lyhyen kuvauksen jälkeen vakuutunut erektiohousujen toimivuudesta tai näkökyvyn parantavasta kehikosta, voi hän ottaa yhteyttä allekirjoittaneeseen ja voimme sopia postituskuluista.

Tällä palstalla päästään laitosten suljettujen ovien taakse ja pureudutaan henkilökunnan arkeen

Assistentin almanakka

eli hajanaisia huomioita virkauran alkuvaiheilta

Mika Harju-Seppänen, teksti
Olli Hakala, kuvat

Taustatiedot: Mika Harju-Seppänen, yleisen valtio-opin (kv –linja) assistentti, valmistunut Tampereelta yhteiskuntatieteiden maisteriksi 2003, avopuoliso Merja (aka kultsipuppeli, aka kultsi) ja vakituinen asunto Tampereella, kakkoskoti Varissuolla

Keskiviikko

Aamurutiini: ylös, naama sileäksi, tukka ojennukseen, kulhollinen cornflakeja + rasvatonta maitoa, purkki raejuustoa, tavarat kassiin ja bussipysäkille. Luen matkalla Victor Davis Hansonin kirjaa "Carnage and Culture." Sotahistoria on minulle jonkinasteinen harrastus, olen kiinnostunut – romantikko kun olen – lähinnä sodankäynnin taktiikasta ns. "kylmien aseiden" ajalla, ennen tuliaseita.

Aamupäivällä on ensin kandidaattiseminaarin istunto. Tämänpäiväisessä paperissa näyttää olevan kaikki tarpeelliset palikat ja vieläpä oikeassa järjestyksessä. Seminaariopetus on – paremman

termin puutteessa – hauskaa: tässä kyynisessä maailmassa on vain niin hienoa nähdä aitoa löytämisen ja oivaltamisen iloa. Joskin tuota intoa joutuu viran puolesta ajoittain hieman toppuuttelemaan: kandidaattiseminaarissa kun ei vielä kannata ratkaista kaikkia maailman ongelmia... Pääasia on kuitenkin se, että on innostunut. Perspektiivi tulee sitten ajan myötä – ja sitähän tässä itse kukin pyrkii jatkuvasti kehittämään.

Puoliltapäivin alkaa viikoittainen vastaanotto. Tällä(kään) kertaa kukaan ei koe tarpeelliseksi lähestyä allekirjoittanut henkilökohtaisesti. Käytän ajan vastatakseni pariin sähköpostiin, joissa kysytään kirjatenttien arvosteluperusteista. Viestit ovat tyyppiä: "kävin tentissä, olin aivan varma läpäisystä, en läpäissyt, mikä siellä päässä mättää?" Onhan se hienoa, että ollaan aktiivisia ja kiinnostuneita omasta opiskelusta, mutta ehkä kannattaisi vilkaista niitä tenttikirjojakin ja ennen kaikkea vastata tentissä esitettyihin kysymyksiin...

Vastaanoton jälkeen yksi kandidaattiseminaarilaisista tulee keskustelemaan omasta työstään. Käymme

läpi hänen ideoitaan ja esitän jälleen kerran - kuinka minun nähdäkseni työ olisi järkevä rakentaa. Tällä kertaa melkein näen, kun sarja lampuja syttyy ko. opiskelijan päässä, hän on nyt selvästi oivaltanut mitä ajan takaa. Mutta näinhän tämä oppiminen etenee, hitaasti ja vaihteittain. Itse en pidä itseäni mitenkään erityisen nopeana oppijana, lähinnä päinvastoin. Kirjojen lukeminen on minulle varsin hidasta puuhaa, johtuen varmasti osittain siitä, että tapamani on lukea 4-5 kirjaa samanai- kaisesti ja eri tahdissa... Onneksi kirjoitan vieläkin hitaammin...

Ennen Turkua työskentelin Maanpuolustuskorkeakoulun strategian laitoksella Helsingissä ja kirjoitin heille oppimateriaaliksi Kiinan ulko- ja puolustuspolitiikasta sekä sotilasstrategiasta yleisesityksen, joka on nyt menossa painoon. Laitos haluaa kuitenkin vielä tiivistelmän ko. opuksen keskeisistä teemoista. Sen tekemisen kuuluu sitten loppupäivä.

Bussilla Varissuolle, ruoka-kauppaan, kakkoskotiin ja TV auki. Eurosportilta tulee maantiepyöräilyä! Siitä innostuneena teen "kotiläksyt": pencilsilatin (indone-

sialainen kamppailutaito) n. 15 min pitkän taijimaisten liikesarjan. Käyn vielä juoksulenkillä. Juoksu tuntuu kulkevan ja päätän tehdä hieman aikomaani pidemmän lenkin. Huono idea: aivan lopussa, vain pari sataa metriä kotiovelta, loivassa alamäessä, vasen pohkeeni kramppaa. Nilkutan kotiin, venyttelen, käyn suihkussa, syön ja menen nukkumaan.

Torstai

Kello herättää epäinhimillisesti jo 5:30. Vakiokuviot läpi, bussilla Kupittaaalle ja 6:44 junalla Helsinkiin. Luen junassa Alexander Wendtin kirjaa "Social Theory of International Relations", mitä voi pitää pienenä ihmeenä: yleensä aivoni alkavat prosessoida vaistotoimintojen ulkopuolisia asioita joskus klo 14-15 välillä. Aamupäivä kuuluu Ulkopoliittisen instituutin ja eduskunnan ulkoasiainvaliokunnan yhdessä järjestämässä Kiina-seminaarissa. Suunnittelen väitöskirjaa Yhdysvaltain Kiinan-politiikasta, joten seminaari menee jatkokoulutuksen piikkiin.

Seminaarin jälkeen kävelen - Piza Hutin lounaan kautta - Kruunuhakaan strategian laitokselle. Palautan pari kirjaa ja vaihdan kuulumisia entisten työtovereiden kanssa. Pari tuntia vierähtää nopeasti mm. väitöskirja-angstin ulkoistamisen parissa. Jaettu ilo on kaksinkertainen ilo. Loppupäivä kuuluu Helsingin yliopiston Amerikka -kirjaston kokoelmaa läpikäydessä. Lopulta raahaan kassillisen kirjoja rautatieasemalle ja hyppään Tampereelle menevään iltajunaan.

Luen junassa lisää Wendtiä. Pitkä päivä.

Perjantai

Etätyöpäivä. Jatkan Wendtin parissa ja luen välillä vaihtelun vuoksi yhden artikkelin USA:n ulkopoliittisesta traditiosta. Kaiken kaikkiaan tapahtumaköyhä päivä, mutta hyvä niin: ehdinpä lukea. Merja on tanssinopettaja (jazz ja moderni) ja lähtee töihin vähän ennen neljää. Jatkan lukemista vielä pari tuntia. Kun kultsipuppeli tulee töistä, niin katsomme nauhalta Lostin ja sen jälkeen telkkarista Galactican.

Lauantai

Lauantait ovat kuluneet saman kaavan mukaan jo vuositolkulla. Nousemme ylös viimeistään aamuyhdeksältä. Merja lähtee töihin, minä Nääshallille treeneihin. Väännämme Timon ja Artsin kanssa pari tuntia silatia, teen vielä treenien jälkeen "kotiläksyt", käyn hallilla suihkussa ja kävelen ruokakaupan kautta kotiin. Odottelen Merjaa töistä ja luen muutaman artikkelin (USA:n ulkopoliitiikkaa jälleen). Kultsipuppeli on kotona yleensä neljän aikaan, jonka jälkeen menemme joko ulos syömään tai haemme noutoruokaa. Tänäaun vuorossa on jälkimmäinen vaihtoehto. Matkan varrella poimimme - perinteitä noudattaen - mukaan leffan (Peter Jacksonin King Kong) sekä kilotolkulla suklaata, irtokarkkeja jne. Lauantai tunnetaan meidän perheessämme myös nimellä mässypäivä. Elokuva on hyvä, varsinkin - tai ehkä juuri siksi - kun ottaa huomioon Jacksonin

varhaisemman tuotannon... Oma suosikkiahmonni Jacksonin elokuvista on Braindeadin korealaista potkutekniikkaa viljelevä pappi... "I kick ass for the Lord!"...

Sunnuntai

Tänäaun nukutaan pitkään. Sitten siivotaan. Jipii. Merja lähtee taas töihin: kevätinäytökset ja korvaustunnit syövät loppukevään sunnuntait melkoisen tehokkaasti. Olen sopinut Tommin kanssa silatsessioista, joten vääntäydyn taas Nääshallille. Paiskomme toisiamme pari tuntia ja opimmekin jotakin. Hyvä treeni. Illalla emme tee yhtään mitään.

Maanantai

Aamujunalla Turkuun. Luen matkalla pari lyhyttä artikkelia. Kävelen laitokselle, tarkastan sähköpostit (ei mitään välitöntä reagointia vaativaa) ja alan kirjoittaa lukemastani muistiinpanoja. Tutkimuksen käynnistäminen tuntuu ilmeisesti aina yhtä vaikealta. Päässäni on jonkinlainen hyvin yleisen tason sapluuna siitä, mitä haluaisin tehdä, mutta sen tarkentaminen on työn ja tuskan takana. Täytyy vain jaksaa uskoa, että kun se oma nurkka pikku hiljaa löytyy, niin homma alkaa edetä ja syventyä aivan toisella tapaa. Siitä kai tutkimuksessa juuri onkin kyse, prosessista. Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, etteikö alkuvaihe tuntuisi välillä turhautavalta ja ahdistavalta. Niin paljon luettavaa, niin vähän aikaa. Päivä kuuluu muistiinpanoja kirjoittaessa.

Illalla pitäisi mennä punttisalille, varsinkin kun perjantain treeni jäi väliin. Mutta ei vain huvita. Kävelen sen sijaan yliopistolta keskustaan syömään pastaa. Tony Halmeen sanoin: "Ei ole olemassa yliharjoittelua, on vain alisyömistä." Bussilla Varissuolle, lähikaupasta suklaata ja kämpille katsomaan dvd:ltä freeridea maastopyörillä. Jos olisin nuorempi, rohkeampi ja osaisin ajaa, niin...tuskin sittenkään. Taidan tyytyä kihnuttamaan parin tunnin hikilenkkejä suhteellisen helpoilla metsäpoluilla.

Tiistai

Aamulla "kotiläksyt" ja vakiokuviot. Jatkan muistiinpanojen kirjaamista, kunnes strategian laitokselta soitetaan. Nyt he haluavat minusta lyhyen esittelyn ja valokuvan kirjaa varten. Skannaan kuvan, kirjoitan esittelyn (miten tiivistäisin tähänastisen elämäni kymmeneen riviin?) ja laitan ne menemään sähköpostilla. Loppupäivä menee artikkeleita metsästäessä. Nopeamminkin olisi selvinnyt, mikäli olisin tajunnut tallentaa linkit jo ensimmäisellä kerralla...

Kävelen yliopistosta Kupittaaalle. Vuorossa on parin tunnin silatessio Jannen kanssa. Hiomme muutamaa sisäänmenoa. Yleisurheilijat katsovat välillä hieman oudoksuen, hyvä, että heillekin on viihdettä. Kupittaaalta bussilla Varissuolle ja ruokakaupan kautta kotiin. Katson eilisen dvd:n loppuun samalla kun syön. Väsyttää. Luen vielä sängyssä muutaman sivun Hansonia ennen nukahtamista.

Keskiviikko

Vakiokuviot ja yliopistolle. Aamupäivällä saan kuningasidean ja järjestän kirjahyllyn uudelleen. Kopioin siinä ohessa pari artikkelia. Puoliltpäivin alkaa vastaanotto, vain opiskelijat puuttuvat. Kulutan aikaa selailemalla Tokyo Foundationin minulle lähettämää "tutkimusta", jossa professorivoin todistetaan, että Nanjingin verilöylyä ei koskaan tapahtunutkaan. Vai niin. Jaan tämän tiedon assistenttiveroideini kanssa. Olemme kaikki sopivan vaikuttuneita tällaisesta urauurtavasta "tutkimuksesta."

Loppupäivä kuluu hallintoon. Ensin on laitosneuvoston kokous, jossa hyväksytään pari gradua. Onnea voittajille. Kahdelta on P-klubin vuosittaisen tenttikirjapalautteen aika. Aika harva on antanut kirjoista mitään palautetta – ja sekin on usein ristiriitaista. Tämän jälkeen kv-linja pitää vielä kokouksen tutkintovaatimuksista. Suuria muutoksia ei ole odotettavissa. Rikkonainen päivä, kokousten välillä en saa oikein mitään aikaiseksi. Harmittaa.

Illalla katson subilta lopun Dolly Partonista kertovasta kolmen pennin dokumentista. Kun se loppuu, vaihdan ykköselle, jossa menee dokumentti Transnistrian asekaupoista. Kaverit ovat ilmeisesti "hukanneet" nelisenkymmentä radiologista taistelukärkeä. Voi kuinka hienoa. Flunssaisesta olostu huolimatta päätän lähteä lenkille. Hölkyttelen puolisen tuntia ympäri Varissuota ja Laustetta. Pohje ei vielä oikein kestä, mutta ei varsinaisesti kiukuttelekaan. Lumet näyttävät kadonneen viimeisen viikon aikana. Kevät tulee.

Itä-Suomi

ITÄ on aina ollut pirun hankala ilmansuunta Suomelle. IDÄSTÄ on tullut se suurin ja mahtavin vihollinen, ITÄrajaa on piirrelty uusiksi lähes jokaisen sodan jälkeen, eikä kylmän sodan aikaankaan ollut helppoa IDÄN ja lännen välissä.

Onkohan vika maamme ITÄ-SESSÄ osassa itsessään tai kenties sen väestössä? Mikä oikeastaan on ITÄ-Suomi ja minkälaisia mörkököllejä sieltä maailmalle lähtee?

Itä-Suomihan on yksi maamme kuudesta läänistä. Vuoden 1997 lääninuudistuksessa se luotiin yhdistämällä Pohjois-Karjalan lääni, Kuopion lääni ja Mikkelin lääni lukuun ottamatta Heinolaa ympäristöineen. Nykyinen Itä-Suomen lääni on jaettu kolmeen maakuntaan: Pohjois- ja Etelä-Savoon sekä Pohjois-Karjalaan.

Näitä hallinnollisia rajoja eivät kumarrakaan Suomen murteet, sillä itämurteiden alue kattaa myös kaksi Etelä-Suomeen kuuluvaa maakuntaa, Etelä-Karjalan ja Kymenlaakson. Siksi esimerkiksi Lappeenrannan tai Kouvolan kaduilla kuulee mietä ja sietä vähintään yhtä usein kuin Joensuussa tai Mikkeliissä. Ja jos sie et minuu usko, ni lähe ite kuuntelee! Samalla voit vaikka todistaa myös sen, että enemmistö paljasjalkaisista eteläkarjalaisista ja kymenlaaksoalaisista kokee olevansa itä-suomalaisia.

Jos ei mitään muuta niin ainakin vettä Itä-Suomen läänissä piisaa: läänin vesipinta-ala on 11 992 km² eli 35 % koko Suomen vastaavasta luvusta. Siinä on kesämökikansalle poukamaa ja paatin-

paikkaa enemmän kuin tarpeeksi. Ilman mökkitonttia ei voi jäädä yksikään uusrikas vesijettihörhö, sillä maaherra Pirjo Ala-Kapee toivottaa kesäasukkaat tervetulleiksi.

Kunta- ja palvelurakenneuudistus parittaa kuntia Itä-Suomesakin, mutta viimeisten tietojen

mukaan niitä oli läänissä 59, joista kaupunkeja 15. Kolme suurinta ihmismagneettia ovat Kuopio, Joensuu ja Mikkeli. 410 000 lupsakkaa savolaista ja 160 000 perusiloista karjalaista ei voi olla väärässä: Eastside Rules!

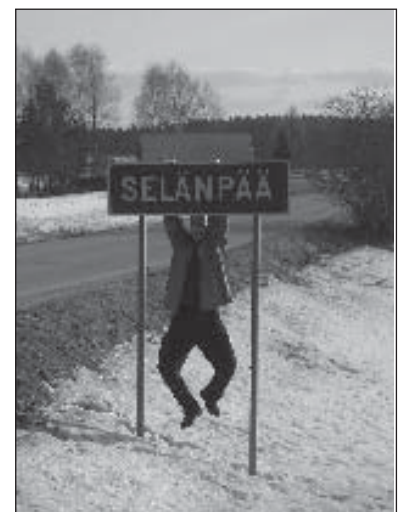
Itäisessä Suomessa on aikojen saatossa siinnyt huomattava joukko eri alojen merkkihenkilöitä. Kuuluisia savolaisia ovat mm. Minna Canth, jonka syntymäpäivä virallistetaan vakiintuneeksi liputuspäiväksi ensi vuonna; Juhani Aho, joka syntyi joskus Siihen aikaan kun isä lampun osti; Urho Kekkonen, joka pusattiin maailmaan Lepikon torpassa; Pertti "Spede" Pasanen, joka synnytti suomalaista viihdettä; sekä Olli Rehn, joka toimii EU-jäsenyyden kättilönä.

Tunnettuihin karjalaisiin puolestaan kuuluvat mm. Edith Södergran, jonka kukoistus runoilijana huomattiin maailmalla vasta hänen kuolemansa jälkeen; Johannes Virolainen, josta kasvoi koko kansan valtioneuvos; Arvi Lind, josta kehittyi Suomen luotettavin mies;

Toivo Kärki, jota ilman suomalaisen populaarimusiikki olisi kai kiihtunut pois; ja Martti Ahtisaari, joka kylvää rauhan siemeniä.

Näiden idästä nousseiden suurmiesten ja -naisten rinnalla kalpenee jokainen Turkuun karannut itäsuomalainen, vaikka Turun yliopiston Savo-Karjalaisen Osakunnan edeltäjä perustetiinkin jo vuonna 1925. Tulevaisuus on kuitenkin avoin. Osansa idän alkuvoimasta saa vääjäämättä myös P-klubi, jonka toimijoista Kuninkaallisen Savon Prikaatin kasvatteja ovat allekirjoittaneen lisäksi ainakin Nyström ja Vilpponen.

-Eero "Em miä halua" Hokkanen kymenlaaksoilainen, itäsuomalainen

Lähteet: Itä-Suomen lääninhallitus (<http://www.laaninhallitus.fi/lh/ita/home.nsf>), Wikipedia (<http://fi.wikipedia.org/wiki/>), Turun yliopiston Savo-Karjalainen Osakunta (<http://users.utu.fi/akjoha/sko/index.php>)

REILU JUOMINEN EDISTÄÄ HENGITYSTÄ

Räventola
PROFFAN
KELLARI
REHTORINPELLONKATU 6
PUH. 250 5515

TULOSSA

WINTER GAMES

SUMMER GAMES

KESÄKIERTUE

JOIN THE PARTY

Meitä kokoomusnuoria on tuhansia ympäri Suomea, aina koululaisista kolmekymppisiin uraohjuksiin.

Tarjoamme mahdollisuuksia aitoon poliittiseen vaikuttamiseen, koulutusta järjestötoiminnassa ja poliittisissa kysymyksissä sekä erilaisia vapaa-ajan tapahtumia mukavassa nuoressa porukassa.

Tutustu toimintaamme netissä ja ota yhteyttä oman alueesi piirijärjestöömme.

Tervetuloa mukaan muuttamaan maailmaa!

www.kokoomusnuoret.fi
www.porvari.com

Siinä iässä?

Marjaana Mäenpää

Eräänä aamuna noin kuukausi sitten sain tekstiviestin, joka karisti sitkeimmätkin unenrippeet silmistäni. Viestin lähettäjä oli serkkuni, joka ilmoitti saaneensa kunniatehtävän toimia pikkusiskonsa kaasona ja värväsi nyt minua mukaan polttariporukkaan. Aivoni raksuttivat hetken aikaa tyhjää, mutta lopulta sain sisäistettyä sen tosiasian, että häät todellakin olisivat jo tänä kesänä. Vaikka olisi-
han se pitänyt arvata. Serkkutytön tuleva puoliso oli jo aikaisemmin osoittanut olevansa toiminnan mies, mutta häitä hän oli eräissä sukujuhlissa lupaillut, alkoholitarjoilun antimia nautittuaan, vasta vuodelle 2008.

Polttarien suunnittelu ja virallisen hääkutsun odottelu ovat saaneet minut taas pohtimaan asiaa, joka on vaivannut mieltäni enemmän tai vähemmän jo viimeiset pari vuotta. Lähipiirin pariutumis- ja lisääntymisvimmaa seurattessani olen hämmästellyt, olenko todellakin tullut siihen ikään. Siis siihen ikään, jolloin suruttomat festari-
viikonloput vaihtuvat loputtomaan kesähäiden sarjaan ja ystävättärien vatsanseudut alkavat pulistua, ei liiallisen karkinsyönnin,

vaan tulevan perheenlisäyksen vuoksi. Ja itseä alkaa ahdistaa. Vähän väliä kuulen, että joku tuttu, sukulainen tai kaveri on muuttanut poika- tai tyttöystävänsä kanssa yhteen, mennyt kihloihin, suunnittelee häitä tai on saamassa lapsen. Vähitellen vannoutuneimmatkin ikisinkut ovat alkaneet muuttua kesyiksi kotikissoiksi ja kaverini, joka vielä pari vuotta sit-

”minä en siis ehkä olekaan epänormaali, vaan sattunut vain tutustumaan poikkeuksellisen nuorina sitoutuviin ihmisiin”

ten ei ollut kovinkaan innostunut lapsista, julistaa ”isona” haluvansa ainakin äidiksi. Kun oma biologinen kello on vielä hyvin hiljaa ja muutkin soidinmenot varsin alkutekijöissä, tulee muiden sitoutumis- ja vauvasirkusta seuratesa orpo olo.

Onneksi tilastot tuovat vähän lohtua. Minä en siis ehkä olekaan epänormaali, vaan sattunut vain tutustumaan poikkeuksellisen nuorina sitoutuviin ihmisiin. Helsingin yliopiston valtiotieteellisen tiedekunnan sivuilta* löytyy vuodelta 2000 peräisin oleva tilasto, jonka mukaan Suomessa keskimääräinen ensimmäisen avioliiton solmimisikä on naisilla

28,6 ja miehillä 30,9 vuotta. Liitossa elävistä 20 – 24-vuotiaista miehistä 84 % ja naisista 78 % on avoliitossa. Lisäksi ensisynnyttäjien keski-ikä on 27,6 vuotta. Toisaalta kuitenkin 24-vuotiaista naisista ja 27-vuotiaista miehistä jo yli puolet asuu avoliitossa. Itse asiassa tilastot myös hämmästyttävät. Erittäin huonolla menestyksellä suoritettua pitkän matikan avulla luvuista voi päätellä, että puolet ensimmäistä avioliittoaan solmivista on selvästi yli kolmekymppisiä.

Sukulaistadeille siis tiedoksi (vaikka tuskin he tätä koskaan tulevat lukemaan): Häitäni saatte vielä odottaa, enkä aio vielä pitkään aikaan tehdä vanhemmistani isovanhempia, jos ylipäättään koskaan. Aion vielä vähän aikaa olla epäkypsä, pitää pehmoleluja sängylläni, katsella hölmöjä piirrettyjä aikuisten kesken, juoda halpaa valkoviiniä ja tilittää kaverien kanssa illan hämärinä tunteina ihmissuhteiden outouksista. Mutta. Jos tämän kesän häissä morsian viskaa kukkakimppunsa naimattomien neitosten tavoittel-
tavaksi, taidan mennä mukaan kärkekkymään sitä. Ihan varmuuden vuoksi.

*www.valt.helsinki.fi/sosio/vaesto/luku05.html

Maiju Jääskeläinen

Matka itäiseen kaupunkiin

Helsingin excu

sataa vettä, on mieli lämmin ja pehmainen.

31.3.2006

klo 10.00

P-klubin iskujoukko nousee junaan Reiseführer von Vilpposen johdolla määränpäänsänsä Helsinki. Lähtö on onnistunut –vain yksi retkeläinen puuttuu. Pommiin nukkunut lupaa hypätä seuraavaan junaan. Matka sujuu rattoisasti mormoneista ja naisten alushousuista keskustellessa.

klo 11.48

Suurkaupungin sykkeessä. VOO:n ja Polhon edustajat ovat lupaustensa mukaisesti maalaisserkkujaan asemalla vastassa. Kuskaamme tavarat kollegoidemme kerhotiloihin ja siirrymme lounastamaan Unicafén ravintolaan. Annokset lapataan lautaselle valmiiksi – pisteet Turulle, sillä ainakin allekirjoittaneen nälkä jäi tyydyttämättä. Retkikuntamme täydentyy lopuliseen vahvuuteensa siirryttäessä päiväoluselle.

klo 14.00

Vierailu valtioneuvoston kansliaan, jossa alumni Mikko Eskola esittelee meille työpaikkaansa. Tarjolla kahvia ja marjapiirakkaa. Esittelyä rytmittää ryhmämme vessassajuokseminen –lieneekö sitten vika kahvissa, luulisi kuitenkin sitsien kehittävän herkintäkin seurapiirirakkoa.

Vierailu huipentuu Bobrikovin murhapaikalle valtioneuvoston rappukäytävään. Klubin upseeriosasto (Tomi "Daddy" Nyström&Christian Perheentupa) demonstroi tämän historiallisen tapahtuman, joka myös jälkipolville tallennetaan.

klo 16.30

Mikko Eskola ottaa ryhmänjohtajan roolin ja johdattaa joukkomme SVAL:n toimistolle, jossa meitä on vastaanottamassa liiton lakimiehenä työskentelevä Petri Toivainen. Liitto todella pitää huolta lampaistaan –ammattiliittoesittelyn ohessa tarjolla on sämpylää, kanasalaattia, karkkia ja kahvia. Varsinaisia onnenhetkiä koetaan Toiviaisen kantaessa pöytään oluet ja skumpat. Vaikka ulkona

klo 19.00

VOO:n ja Polhon järjestämät sitsit Uudella Ylioppilastalolla alkavat. Tai niiden pitäisi alkaa. Lähempänä kahdeksaa homma alkaa kuitenkin olla kasassa ja hippalot käynnistyvät. Sitsit ovat mainiot, vaikkakin kollegoidemme sitsikulttuuri eroaa melkoisesti omastamme. Pöydästä voi nousta milloin lystää ilman rangaistuksen pelkoa ja Eino Leinon juomalaulu räpäistään ainakin kuudella kielellä. Onneksi juotavaa riittää.

klo 23.00

Viralliset sitsit ovat päättymässä. Juhlat huipentuvat livemusiikkiin, joka kuitenkin valitettavan pian korvautuu dj-vetoisella levynpyörittelyllä. Joukkomme heikoimmat lenkit lähtevät Turkuun. Muut hajaantuvat tahoilleen.

1.4.2006

klo 13.00

Retkikunnan viimeinen joukko-osasto palaa Turkuun.

Henkilökunnan kyselytunti

Valtio-opin pj-linjan assistentti Kimmo Elo

Tiina Heinilä

Vuodenvaihteessa valtio-opin laitoksella aloittanut Kimmo Elo, 33, on omien sanojensa mukaan lähes paljasjalkainen turkulainen, vaikka viettikin omat opiskeluvuotensa Jyväskylässä.

Valmistuttuaan maisteriksi 1999 Elo jatkoi opintojaan Turun yliopiston valtio-opin laitoksella ja Aleksanteri-instituutin tutkijakoulussa. Väitöskirja DDR:n vuoden 1953 järjestelmäkriisistä valmistui viime vuoden keväällä. Elon mukaan tutkijaksi ryhtyminen ei kuitenkaan ollut hänelle tietoinen uravalinta.

"Olen luonnostani utelias, ja valmistuessani minulla oli edelleen paljon kysymyksiä. Lisäksi olen aina tykännyt lukemisesta ja pohdiskelusta. Valtio-opissa kiinnostavaa on uusien näkökulmien etsiminen, sillä asioihin ei ole yhtä ratkaisua. Monet asiat siis vaikuttivat siihen, että hakeuduin tutkijaksi. Minulla on kotoisa olo valtio-opin piirissä."

Pj-linjan assistenttina Elon toimenkuvaan kuuluu opetusta, tenttien tarkastamista, laitoshallinnollisia tehtäviä – sekä oman tutkimuksen tekemistä, johon hän arvioi käyttävänsä 70 % työajastaan. Elon mukaan tutkijan vapaus sekä "valtio-opillisen ajattelun juurruttaminen opiskelijoihin" ovat työn parhaita puolia.

"Opiskelijat ovat ehdottomasti tärkeä osa tätä työtä. Toisaalta as-

sistentin virka on enemmän tutkimus- kuin opetusvirka. Tutkijan työ vaatii kurinalaisuutta, aitoa kiinnostusta sekä pitkäjänteisyyttä, kun samoja asioita joutuu pyörittelemään vuositolkulla. Tässäkin ammatissa on päiviä, jolloin ajatus ei kulje, eikä työpäivän päätteeksi välttämättä ole mitään konkreettista näyttää vaimolle ja lapsille siitä, mitä on saanut aikaan. Myös epävarmuuteen on totuttava, se on tutkijan arkipäivää."

"Mielestäni tutkijan työ on silti pal-kitsevaa. On oltava halua löytää yhä totuudenkaltaisempaa tietoa siitä mitä on etsimässä. Ilkka Niiniluoto puhuu totuuden rakastamisesta."

Omaista erityisalueestaan, Saksan politiikasta, Elo innostui oltuaan maassa vuoden vaihto-oppilaana juuri Saksojen yhdistymisen aikaan. Myöhemmin yliopistossa Saksa-tutkimus alkoi kiinnostaa Eloa entistä enemmän myös siksi, ettei sitä Suomessa valtio-opin alalla tehdä juuri lainkaan. Oma tutkijanura on sittemmin osoittanut, että yhteydet ulkomaisiin tutkijoihin ovat kullanarvoisia.

"Väitöskirjaa tehdessäni olin pariin otteeseen pitkiä aikoja Saksassa vierailevana tutkijana. Kontaktit muihin tutkijoihin ulkomailla ovat erittäin tärkeitä, sillä sitä kautta on mahdollista saada esimerkiksi omia tekstejään levitykseen. Suomi on pieni maa, meillä kansainväliset kontaktit hyödyttävät kaikkia."

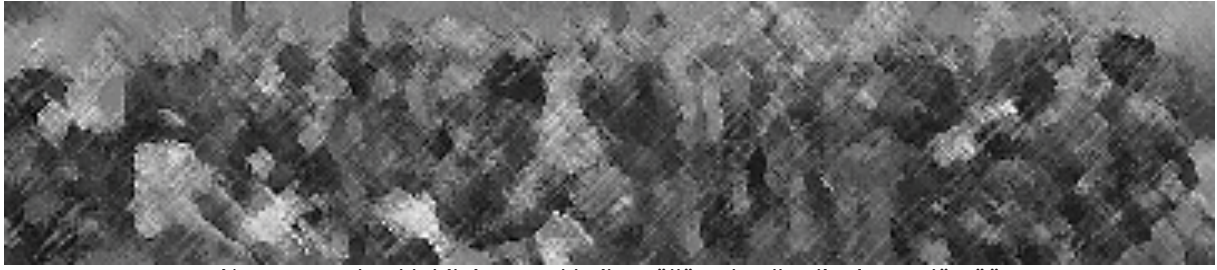
Tämän päivän opiskelijoissa on Elon mukaan nähtävissä joitakin eroavaisuuksia siihen nähden, mitä hän muistaa omista opiskeluvuosistaan.

"Monilla tuntuu olevan kova hoppu, joka käsittääkseni johtuu tästä yhteiskunnallisesta tehokkuusilmapiiristä. Sellaisia opiskelijoita on enemmän, jotka haluavat ainoastaan saada työt valmiiksi sen sijaan, että niihin paneuduttaisiin. Toisaalta osalta opiskelijoista näyttää hämärtyneen se lukion ja yliopiston välinen ero, että täällä päävastuu opiskelusta on opiskelijalla. Oma-aloitteisuutta kaipaisin paikoin lisää."

"Opiskelijan on syytä miettiä onko hän oikeassa paikassa, jos tutkimuksen teon sijaan pelkkä tutkinnon saaminen kiinnostaa. Tämän instituution ensisijaisena tarkoituksena ei ole tutkintojen tuottaminen."

Elon mukaan pääosa opiskelijoista on kuitenkin hyviä. Hänen mukaansa näkyvää on erityisesti se, että opiskelijat matkustelevat paljon ja ovat tästä syystä avarakatseisempia. Myös omia näkemyksiä uskalletaan tuoda esiin rohkeammin kuin ennen.

"Tempoa voisi silti hidastaa! Tieteellisen tutkimuksen perusluonne on hidas, koska työ tehdään pään sisällä. Valtio-opillisen ajattelun omaksuminen vaatii paljon lukemista ja pureskelua", Elo huomauttaa.

N:nnen vuoden klubilainen tarkkailee tällä palstalla yliopiston elämää

Sinä opiskelet väärää alaa.

Mitä aiot tehdä valtiotieteiden maisterin tutkinnollasi? Oletko varsinaisesti oppinut yhtään mitään hyödyllistä? Totta, vaaditaan jonkun verran älliä päästä sisään valtio-oppiin tai polhissaan, mutta tuolla samalla ällillä pärjää 'alan hommissa' pitkälti muutenkin. Ellei päädy jatko-opiskelijaksi, niin joutuu varmaan johonkin duuniin, jossa joutuu soveltamaan, ei teorioita vaan tervettä järkeä. Kyllä sitä samaa järkeä pystyy kehittämään ja osaa käyttää vielä vaikka olisikin opiskellut jotain hyödyllistä, kuten nyt vaikkapa lääketiedettä.

Eikö koskaan ärsytä kuulla, kun joku pahuksen lexiläinen jakkupuku vetoaa lainopilliseen koulutukseen? Tai kun uutisissa puhutaan kansantaloudellisesti ja muutenkin aidosti tärkeistä asioista ja sitten haastatellaan Tampereen

teknillisen yliopiston molybde-num-kvarttikarbonatiikan professoria. Professori puolestaan höpisee jotain koulutuksen resurssien kohdentamistarpeesta ja alaviittaa elinkeinoelämän raporttiin ja Jorma Ollillaan. Että osaa kismittää.

Ei, ei se auta, että "tietää opiskel Evansa jotain tärkeää", koska eihän sitä oikeasti voi tietää. Kuka sen määrittelee? Voittajat ovat tähän asti määritelleet aika lailla kaiken, tai ainakin heidän määritelmiään on kuunneltu ja heidän näkemyksensä jyrätty läpi. Mitä se auttaa, vaikka tietäisit rekan, jonka kyydissä olet, ajavan pian seinään, jos kukaan ei kuuntele sinua? Sitä paitsi, emmehan me ole ajamassa päin seinää. Tai jos olisimme, ketä se kiinnostaisi, kun voi katsoa saatanan hienoilla efekteillä varustettua mättöä DVD:

ltä.

Sinä voisit olla tekemässä tuotamättöä. Et varmaan tiedostavana ja älykkäänä nuorena arvosta juonen kustannuksella väkisin väännettyjä toimintakohtauksia ja erikoisefektejä, mutta voisit olla tekemässä niitä. Ja kääriä massia. Mutta et tällä alalla! Jos opiskelisit numerologiaa kauppakorkeassa, tilastotiedettä naapurissa, tietoliikenne-elektroniikkaa Tampereella tai edes LVI -tekniikkaa amiksessa, sinua kuunneltaisiin ja sinulle maksettaisiin palkkaa. Sinulle. Ei millekään epämääräiselle hyypiölle, vaan nimenomaan Sinulle, rakas lukija. Mikä parasta, sinulla saattaa vielä olla toivoa.

Hyvää vappua ja onnea pääsykokeisiin!

-n

KANNETTAVA KESKITTYMISHÄIRIÖ

Pekka Mäntylä

Mediatutkimuksen luennolla tuli seurattua, kun edessä istuva nuori herra surfasi auditoriossa kannettavallaan verkkokauppa.comissa etsien uutta kannettavaa. Olisi muuten tuo juuri lukemasi lause epäilemättä melko käsittämätön aikahypyillä 16 vuoden takaa ponnistaneelle, mutta se ei kuulu tähän.

Mutta se kuuluu, että tietokoneet eivät ihan vielä ole luennoilla arkipäivää. Kannettava Pub1:ssä pistää edelleen silmään, vaikka kannettavuus opiskelijayksioissä alkaisi varmasti olla jo sosiaalipolitiikan prosen arvoinen tutkimusaihe. Ja mikä ettei läppäreitä riittäisi. Ilman niitä tai Pubin ja Edun atk-luokkaa ei valtiotieteilijän valmistuminen liene edes teoriassa mahdollista. Ja sepäs erottaakin valtiotieteilijän ja multimiljardööriä kauppiaan Vesa Keskinen, joka ei ole kertomansa mukaan ikinä huristanut tietoverkkojen valtaväylillä. Ja siksi Vesalla onkin sihteeri, joka hakee Vesalle netistä tarvittavat tiedot, kertoo meille keltainen lehti, mutta sekään ei varsinaisesti kuulu tähän.

Se kuuluu, että ennen pitkää kannettavat valtaavat luentosalit. Ja toisaalta, miksikäs ei? Muistiinpanoista ainakin saisi selvää vielä parin tunnin päästäkin, kunhan

kovalevy ei halkea, mitä nyt ei tapahdu nykytekniikan ihmeillä kun korkeintaan kerran pari vuodessa.

Sekään ei oikeastaan kuulu tähän, että Jack Bauer voi käydä videoneuvottelua presidentin ja vaimon kanssa yhtä aikaa ja teurastaa samalla vasurilla 39 tuhoamisversioista muslimia. Eli ketä tahansa tuon uskontokunnan edustajaa, sanoisi Bushin hallinnon luottokanava Foxin tuottaman kaksneljän maailmankuva. Mutta Jack B onkin vimmainen Amerikan Kansaa Kaikin Keinoin suojeleva ihmemies. Eli Disneyn seuraavan koko illan piirretyn Äijäkuninkaan ärjähtelevä leijona. Put your hands so I can see them! Move, move, NOW! Mutta eipä sekään siis oikeastaan kuulu tähän.

Vaan sepä kuuluu, että kaikki eivät ole jackejä, vaikka sitä niin kovin kiihkeästi haluaisimmekin. Ja siksi selkeistä muistiinpanoista ei ole iloa, jos keskittymiskyky ei riitä niiden ylöskirjaamiseen, ja P-klubin rekisteröitymispakkoon nääntynyt keskustelupalstakin – tai mikä tahansa missä tahansa – tuntuu kiinnostavammalta kuin argumentaatioteorian luento. Siunailtu langaton verkko voi olla armoton kirous minimaalisen keskittymiskyvyn omistajalle yhtä hyvin luentosalissa kuin kotonakin. Ja jos ei läppäreiden tuulettimien hurinaa saada tulevaisuudessa

nykyisestä vaimennettua, pitäisi mikrofoniin, tai ehkäpä megafoniin, tarttua muidenkin kuin Harton ja P-klubin puheenjohtajan.

Yliopisto ei tietenkään katsele kannettavaa triumfia yksin. Ikinuori ja alati muuntautumiskykyinen Ylioppilastutkintolautakunta pohtii parhaillaan, voisiko ylppärien äidinkielen ainetta toteuttaa jonkinlaisella modernin kirjoitus-koneen tapaisella. Tämän päivän teini on tottunut prosessoimaan ajatuksiaan näppäimistöllä, vailla murheita, joita mahdollisesti lopuelämäänsä vaikuttavan yo-kokeen tahraisen mustekynä saattaa aiheuttaa. Hyvästi (huono mutta persoonallinen) käsiala, tervetuloa tuplasti pidemmät tuotokset.

Ja eduskunta. Mm. Sari Essayah (kd.) haluaisi kannettaville oikeuden muuttaa kansanedustajien työhuonekopperoista valtapelin symboliseen mutta todellisuudessa vähäiseen ytimeen, istuntosaliin (Salon Seudun Sanomat 19.3. 2006).

”Monesti ihmetellään, miksi sali on niin tyhjä. Se johtuu siitä, että työhuoneissa voi samaan aikaan kuunnella puheita ja tehdä jotain niin sanotusti tuottavampaa työtä”, Essayah perustelee.

Ikinuori ja aina iskukykyinen Ilkka Kanerva (kok.) on eri mieltä.

”Salin pitää olla keskustelun paikka, eikä mikään nörttien temmelyskenttä.”

Kulttuurisektori sanoo hei

Ida Sinisalo

P-klubilainen käsittää kulttuurin usein tekosyyksi juoda kännit. Tämä usein toteutuukin, yleensä hieman suunnittelematta. Ei niin, etteikö kulttuurisektorilla olisi tarjottavaa klubilaisten sosiaalisiiin kiemuroihin, esimerkiksi syksyisen väittelykisan merkeissä, mutta toivottavasti takana on muutakin kuin alkoholin kutsu!

Olen kantanut jatkuvaa huonoa omaatuntoa, joka on pääosin itse aiheutettua, siitä etten ole onnistunut tarjoamaan klubilaisille mieltä virkistäviä kulttuurielämyksiä nyt keväällä kuin pariin otteeseen. Maaliskuista keskustelutilaisuutta voinee pitää jonkinmoisena menestyksenä, ja bingoiltakin järjestyi, mutta tavoitteeni P-klubin

kulttuurivastaavana on edelleen saavuttamatta.

Suunnittelin tammikuussa teatterikäyntiä, museovierailua ja jotakin yllättävää ex tempore – juttua kevääksi. Klubin lyhyt kausi yllätti. Kun vihdoinkin kotiuduimme hallituksen rutiineihin, oli kevät jo pitkällä ja aikataulu lähes lukuun lyöty! Erityisesti jäi harmittamaan peruuntunut Ylioppilasteatteri-reissu, mutta toivottavasti syksyllä mahtuu vierailu sinnekin tai johonkin toiseen turkulaisteatteriin. Kaikki ei suinkaan ole ollut epäonnistunutta! Jo mainittu keskustelutilaisuus ajoi asiansa ja antoi toivottavasti ajattelemisen aihetta kaikille kuulijoille ja keskustelijoillekin... Bingoilta oli myös hauska tilaisuus, vaikka osallistujamäärä jäikin pieneksi. Tästä on hyvä jatkaa syksyllä.

Syksyllä on tiedossa ohjelmaa kaikille, jotka haluavat lähteä hyvässä seurassa katsastamaan Turun museo- ym. kulttuuriantia. Tavoitteena on siis järjestää visiitti muun muassa taidemuseoon, joka on monelta (myös minulta) jäänyt kokematta. Samalla annetaan tuoreille Turun asukeille mahdollisuus tutustua uuteen kotikaupunkiinsa ja maustetaan klubin ohjelmajontaa. Luonnollisesti vaalimme myös traditioita järjestämällä väittelykisan! Muutakin ohjelmaa on varmasti tiedossa, mutta jos sinulla on erityisiä toiveita ja ideoita kulttuurisektorin suhteen niin kannattaa ottaa nyt ajoissa yhteyttä, jotta niitä voidaan sitten syksyllä toteuttaa. Päivänpaisteista kevättä sinulle toivotan

kirjoittaja on Klubin pippurinen kulttuurivastaava

Kevin, se on väärä ovi!

Kun Kevin painaa nappia...

Tuomas Rimpiläinen,
teksti ja kuva

Tämä on tarina yhdysvaltalaisesta ylioppilaasta nimeltä Kevin. Kevin ei oikein vielä tiedä, mitä opiskelee, mutta hän opiskelee Brigham Young Universityssä, Utahissa. Brigham Young University, tuttavallisemmin BYU, edellyttää korkeaa moraalia opiskelijoiltaan, onhan kyseessä yksi maailman kolmesta mormoniyliopistosta.

BYU:ssa ei pylyjä paljastella luku-kauden avajaisissa eikä alkoholi kuulu opiskelijaelämään. Macey's -supermarketista olutta ostettaessa kassalle kutsutaan Katherine, hänellä on "beer handler's licence". Porno on kauheuksien kauheus, se pilaa kaikki ihmissuhteet! Kahviakaan ei saa juoda, Jumala on kieltänyt kofeiinin terveyslaissaan vuonna 1833.

Kevin on 21-vuotias ja hänellä on 18-vuotias tyttöystävä, Stephanie, jonka kanssa hän menee kohta naimisiin. Hän uhmaa rohkeasti yliopiston sääntöjä asumalla tyttönsä kanssa pienessä soluasunnon makuuhuoneessaan. Kevin kääntyy aina pois päin, kun tyttö vaihtaa paitaa.

Kevinin isänmaa on Amerikka ja koti Teksas. Hänen autonsa sisätiloihin mahtuisi 10 Kevinia ja lavalle 30. Lavalla ei ole koskaan kuljetettu mitään eikä Kevinillä ole aavistustakaan autonsa polttoaineenkulutuksesta.

Kevinia kiinnostaa omien sano-

jensa mukaan kaikki. Kevinin kaikki käsittää Mormonin kirjan ja amerikkalaisen jalkapallon. Lätkästä hän ei tiedä mitään, mutta se on "supercool". Vaikka kukaan ei ole kertonut hänelle, mitä se tarkoittaa, tietää Kevin olevansa kunnan republikaani; onhan hän Teksasilainen mormoni – lähes Jeesus siis itsekkin.

Kevin epäilee Englannin olevan Suomen virallinen kieli, muttei ole aivan varma. Kevinin mielestä Suomi oli "cool cool", mutta nykyään hän pitää suomalaisia epäkohteliaina. Hän ei voi käsittää, miten joku voi olla niin ilkeä, että pyytää hiljentämään television ääntä 02:30 tiistai-aamuna.

Kevin on usein ymmällään.

Kevin treenaa yläkroppaansa kolmelta aamuyöllä yksityisellä kuntosalilla. BYU:n ilmainen kuntosali kun ei ole mistään kotoisin ja auki vain iltakymmenen. Kevinistä ei näy salilla käyminen.

Kevin rakastaa pekonia. Hän kytkee aina palohälyttimen pois päältä ennen aamiaisen valmistamista, koska siinä on jotakin vikaa. Kevin säilyttää makaronilattikkoaan mikroaaltouunissa ja syö siitä hyvinkin yli viikon.

Kevin on onnellinen. Yleensä. Hän ei voi kuitenkaan sietää inhottavia ihmisiä!

Kevin pelkää Jumalaa ja uskoo vankasti valkoisen rodun yliver-taisuuteen. Kevin ei pelkää Juma-

laa tarpeeksi pidättäytyäkseen Dr. Pepperin juomisesta.

Kevin ei tiedä, että vuokrasopimuksessa on sääntöjä asukkaille. Jos hän tietäisi, hän hämmentyisi.

Kevinillä on pienen pieni koiranpentu, Tex. Hän ei ole ihan tyytyväinen koiransa, koska se on osoittanut tyttömaisia piirteitä; se ei uskalla edes hypätä alas sängyltä, vaikka on jo monen kuu-kauden ikäinen!

Tex haukkuu usein öisin. Se itkettää Kevinia. Kevinin tuska on koskettavaa kuin Irakin sodan 2325 yhdysvaltalaisuhria.

Kun ros kis täyttyy, Kevin hämmen-tyy ja sanoo: "We really need to get rid of this!" ja menee katsomaan televisiota.

Kevin on yksi niistä yhdysvaltalaisista opiskelijoista, joiden vanhemmilla on rahaa maksaa lapsensa akateeminen koulutus lahjakkuudesta viis veisaten. Hän on samalla yksi niistä, joiden takia yliopistoissa järjestetään karttamaan-tieteen kokeita, tentit koostuvat lähinnä monivalintatehtävistä ja joille oli täydellinen yllätys, että Irak ajautui kaaokseen Saddamin ja sunnien vallasta syöksemisen seurauksena.

Kevin uskoo vilpittömästi mahdollisuuksien tasa-arvoon. Hän on parhaillaan ensimmäistä kertaa ulkomailla, Utahissa.

Kevin on oikeasti olemassa.

Kirja-arvostelussa

Urho Kekkonen - Kainuun Napoleon

Olli Hakala

Kuten Karo Hämäläinen kirjansa takakannessa toteaa, Urho Kekkonesta on kirjoitettu kymmeniä teoksia ja kirjasarjoja, mutta ei yhtään teosta joka piirtäisi kuvan "Kekkonen...maailmaan tulemisesta (1900) viimeisiin Tamminiemestä löydettyihin suksenjälkiin saakka (2006)". Hämäläisen teos on siis holistinen, kokonaisvaltainen kataus päämiehemme elämästä, eikä joka kohdassa ihan niin historiallinen. Karo Hämäläisen maailmassa Saksat eivät yhdistykään, vaan DDR listataan Helsingin pörssiin ja lopulta Itä-Saksa fuusioituu Neuvostoliitto oy:n kanssa. Miten tällaista kirjaa voisi olla rakastamatta?

Kirja alkaa vuodesta nolla, siis Kekkonen synnyinvuodesta, ja tämän lisäksi ei usean historian-tutkimuksen tavalla lopu 80-luvun alkuvuosiin tahi vuoteen 86, vaan jatkuu aina nykyhetkeen. Kirja käy läpi kaikki historiamme käännekohtat, silloin tällöin historiaa oikoen, välillä kierrellen. Hämäläinen kertoo miten Kekkonen askel askeleelta lähestyy lopullista tavoitettaan, markkinatalousyhteiskuntaa.

Monet Suomen historian kipupisteet saavat kirjassa luontevan selityksen. Vuoden 56 vaalit kääntyivät Kekkoselle, sillä ensimmäisen

kierroksen laskennan alla ääntenlaskijoilla oli kiire saunaan ja Kekkonen valitsijamiesäänät eivät osuneet kohdalleen. Päätettiin kompensoida toisella kierroksella, jonka UKK vei kompensatioäänellä 151-149. Toinen suuri suomalainen poliittinen keskustelunaihe, noottikriisi, saa myös vastauksensa. Simppeli ratkaisu löytyy "Kaasua, komissaria Palmu" -elokuvan kutsunäytöksestä alkaneesta kiistasta Sylvi ja Urho Kekkonen välillä. Erinäisten käänteiden kautta Sylvi Kekkonen tuhahti, ettei heillä ollut enää yhteistä aikaa, josta alkoi ns. yöpakauskauti Kekkosten suhteessa. Tämän kauden aikana Urho Kekkonen joutui perustelemaan jokaisen tapaamisen saunaillan vaimolleen tarkkaan. Näin kävi Nikita Hrustsevin kutsuttua UKK:n saunomaan loppuvuodesta 61. Tapaaminen päätettiin perustella niin, ettei Sylvi Kekkonen alkaisi ryppyillä. Poikaporukalla päädyttiin sanamuotoon, jonka myöhemmät historiantutkijat ovat nimenneet noottikriisiksi. Kirjan lopuksi UKK saavuttaa tavoitteensa markkinatalousyhteiskunnasta voitettuaan vedonlyönnissä itänaapurin kommunistisen puolueen puheenjohtajan pestin ja muutettuaan sen osakeyhtiömuotoon. Mistä lyötiin vetoa? Vuoden 88 Calgaryn olympialaisten Suomi-Neuvostoliitto lätkäpelistä. Tietenkin.

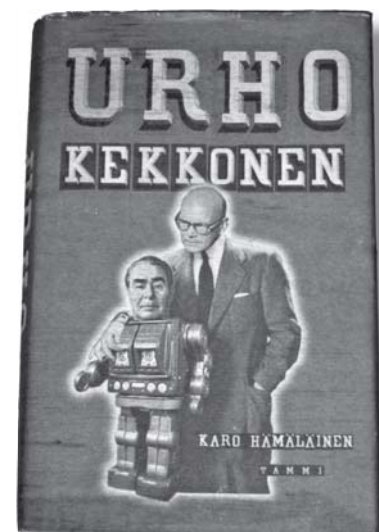
Karo Hämäläisen "Urho Kekkonen" on mahtipontinen suur-

mieselämänkerta, joka viljelee ironiaa ja kritiikkiä. Samalla kun kirjailija nostaa Kekkonen kultti-sankariksi, on taustalla myös paljon ivaa. Kirjan luettuaan ei voi olla varma onko se kunniainosoitus vai loukkaus UKK:lle, naljaileeko se oikeistolalle vai vasemmistolalle. Teos on yhtä aikaa tätä kaikkea. Se ei yritäkään olla korrekki vaan samaan aikaan tyylikäs ja alatyylinen, ärsyttävä ja oivaltava.

TIESITKÖ?

*Leonid Breznev oli itse asiassa Pertti Pasasen suunnittelema, etanolilla toimiva robotti.

*Urho Kekkonen perusti the Beatles yhtyeen. Kekkonen (usein juoksulenkkien aikana) säveltämät ja sanoittamat kappaleet tunnista siitä että niiden tekijöiksi on merkitty Lennon&McCartney.

Pienet iloiset kommunistit

kummallinen, hämmentävä, mahtava Kiina

Olli Hakala,
teksti ja kuvat

Astellessani Guangzhoun (jos haluat olla kunnon kolonialisti niin Cantonkin käy) lentokentällä tajusin jälleen yhden lapsuuteni uskomuksen juuri murskautuneen; kiinalaiset eivät sittenkään roiku maasta päät alaspäin. Kymmenen tunnin lentomatka oli pehmentänyt pääni, mutta tätä nimenomaista matkaa reissaavat edes takaisin yhä kasvava joukko suomalaisia. Finnair on päättänyt profiloitua nimenomaan Kiinan markkinoille ja lentääkin pian suoria lentoja neljään kiinalaiseen kaupunkiin. Päätöstään Finnair tuskin katu, sillä Kiinasta lennetään Helsingin kautta Euroopan joka kolkkaan, ja miksipä ei sillä matka Helsingistä Pekingiin on neljänneksen lyhempi kuin Parisista. Finnairin suorat lennot myös näkyvät kaikkialla; lehdistä luemme rajalta käännetyistä kiinalaisista ja käsirsyistä rajavartioiden kanssa. Ja mikäpä muu kieli möllöttää Helsinki-Vantaan asemalla englannin rinnalla kuin

kiina.

Kiinan merkityksen löytää kenties parhaiten Helsingin Sanomien sivuilta. Kun aikaisemmin Kiina mainittiin ulkomaansivuilla silloin tällöin, nykyään maa mainitaan lähes päivittäin. Mutta ehkä vielä silmiinpistävämpää on Kiinan siirtyminen ulkomaansivuilta myös talouden ja kulttuurin puolelle, urheilusivuiltakin voi yhä useammin lukea kiinalaisten suorituksista. Oli maasta mitä mieltä tahansa niin kiistämätöntä on sen merkitys nykymaailmalle. Kiina nousee kohinalla ja myös jenkit ovat tämän huomanneet. Yhdysvallat on aloittanut itkunsa Kiinan öljynkulutuksesta, amerikkalaisille tarkoitetun öljyn kuluttamisesta. Kuitenkin samalla Kiinaa kritisoidaan tekevän kauppaa ”epäilyttävien valtioiden kanssa”, eli niiden joille ei ole suhteita Yrjön valtakuntaan. Epäloogistako? ”Älkää ostako öljyä ystävillemme, ja älkääkään nakaan vihollisiltamme”. Ja kuten muistamme, koska kaikki maail-

man valtiot ovat joko Yhdysvaltojen vihollisia tai ystäviä, ovat Kiinan vaihtoehdot vähissä.

Kiinan kansantasavalta on kummallinen paikka, (suomalaisesta näkökulmasta) täynnä ristiriitoja. Yksi kummallisuus on maan johdon vakio-inttämä ”communism with chinese characteristics”. Kommunismia on vaikea nähdä maan pilvenpiirtäjiltä (ja jos Kiina on kommunistinen, niin Hongkong vasta vasemmalla onkin!). Katukauppiaiden kojurykelmiä on loputtomasti ja niillä kaikilla on ostajan markkinat. Ja ihmiset ovat joka puolella iloisia! Miten pahan ja ilkeän kommunismin ideologian keskellä voi vallita tällainen tunnelma? Totalitaristisen valtion asukkaiksi suurin osa näkemistäni ihmisistä oli harvinaisen tyytyväisen oloisia elämäänsä. Toisaalta kuten tiedämme, pinnan alla kouhuu.

On väitetty että Suomen ja Venäjän

Yangshuo ja Hongkong esittelevät kahta täysin vastakkaista Kiinaa

rajalla on maailman suurin elintasokuilu, mutta pidemmän korren vetää Kiinan ja Hongkongin raja. Vaikka raja kulkee tätä nykyä valtion sisällä, on viisumipakko silti voimassa ja taloudellinen sekä ennen kaikkea kulttuurinen kuilu on valtava. Vaikka myös Hongkongissa varallisuuserot ovat maailman suurimpia, eivät ne ole mitään verrattuna emämaahan. Junamatkalla rajan yli pitää hieraista silmiään; kun Kiinassa liikennekulttuuria voisi verrata lähinnä Pariisiin tai Espanjaan, niin rajan toisella puolella odottaa vasemman puoleinen liikenne ja brittiläinen ajokuri. Ei tööttöjä, autot väistävät hälytysajoneuvoja ja silloin tällöin jopa jalankulkijoita. Pilvenpiirtäjät kimaltelevat joka puolella, tosin silmiinpistävän paljon paremmin ja näyttävämmin rakennettuina kuin rajan pohjoispuolella puolella.

Kahdesta matkalle asettamastani tavoitteesta toinen täyttyi; pandat eivät mahtuneet aikatauluun, mutta sain syödäkseni kaikkea hyvin, hyvin outoa. Kiinalaiset eivät todella tuhlaa ruokaansa. Villeimmät huhut rotista ja koirista

eivät toteutuneet, mutta eräskin kanapata sisälsi kylmästi puolitetun kanan pään. Aivojen lisäksi ei paljon syötävää riittänyt, enkä todella halua ruokani tuijottavan koko menun ajan lautasen reunalla. Satujen maa Yangshuo (kts kuva) tarjosi myös satujen ruokaa. Viimeisimmässä Finnairin mainoksessa esillä oleva paikkakunta myi mitä erikoisempaa muonaa, joista suurinta osaa ei tunnistanut tai ei rohjennut tarkemmin tutkia. Eräällä kojulla kokki erehtyi haluamme take away -ruokaa ja iski elävän sammakon pussiin, mutta suostui lopulta valmistamaan tilauksemme grillattua. En suositele kenellekään.

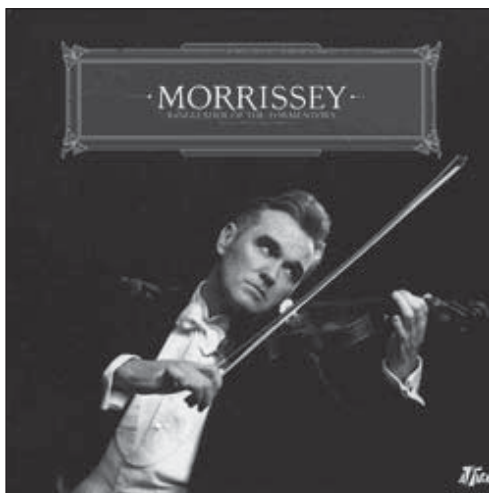
Yangshuo kuitenkin havainnollisti Kiinan politiikkaa pitää alueet omavaraisina, sillä muutama pyörälenkin aikana näimme mm. kuusi kivimurskaamoa, jotka valmistivat kaikkea kivistä betoniin. Ja vaikka Yangshuossa (turistien löydettyä sinne tiensä) on enemmän englantia puhuvia paikallisia kuin 10 miljoonan ihmisen Guangzhoussa, se on silti pala "aitoa Kiinaa", eli perinteistä ja mennyttä. Tien ylitti edessämme

vesipuhvelilauma, miehen jaloissa tämän perässä käveli satoja pieniä kananpoikasasia. Todistin bus-sin ikkunasta n. kuusi-vuotiaan lapsen paskovan kadulle keskellä ihmisryhmää samalla kun jalkatilaani lastattiin jo polviin ulottuvaa kasaa kuivattuja taateleita. Vain Kiinassa.

"Please notify our staff if you need hot water shower"

Minä ja Morrissey

Olli Turtiainen

Maanantaiaamu klo 9.59. Kymmenen ihmistä odottaa Hansa-korttelissa Stockmannin ovien edessä.

Vilkuilen muita ja päättelen, että nuo muut ovat samalla asialla kuin itsekin olen. Heidän ulkonäöstään ei voi erehtyä - näiden pinnipäisten indietyttöjen ja ujojen runopoikien mielessä on nyt vain yksi asia.

Pian ovet avataan ja alamme kii-ruhtaa kohti rullaportaita. Kukaan ei kuitenkaan juokse, ehkä sellainen ei ole soveliaista käytöstä kaltaisillemme pop-elitisteille. Olen lopulta kolmannen kerroksen lipunmyyntipisteessä toisena, heti indie-tytön jälkeen. Suoritukseni palkitaan, ja lähden hymyillen kotia kohti.

Mistä on kyse?

Legendaarisen The Smiths -yhtyeen laulaja, jo monta vuotta soolouralla ollut Morrissey saapui Suomeen huhtikuussa. Sitä ennen fanit ympäri Suomea saivat kokea edellä kuvaamani kaltaisen jännitysnäytelmän siitä, kuka ehtii

ostaa lipun keikalle. Helsingin Kaapelitehtaalla pidetty keikka myytiin loppuun viidessä minuutissa, ja varmasti moni jäi ilman lippua.

“Mikä on The Smiths?”, kysyvät ehkä monet tätä lehteä lukevat. Lyhyesti kerrottuna: The Smiths oli 1980-luvun tärkein yhtye (kirjoittajan puolueeton ja objektiivinen mielipide), jonka lauluissa Morrissey'n omalaatuinen laulutapa ja dramaattiset sanoitukset yhdistyivät kitaristi Johnny Marrin melankolisiin säveliin. Morrissey'n sanoitusten yleisimpiä aiheita olivat yksinäisyys ja kurjuus, mutta tekstit olivat usein myös varsin poliittisia - esimerkiksi levyjen nimet Meat Is Murder ja The Queen Is Dead viittaavat Morrissey'n vahvaa inhoa lihansyöntiä ja Englannin kuningashuonetta kohtaan.

The Smiths hajosi vuonna 1987 Johnny Marrin erottua yhtyeestä. Fanit survat suosikkiyhtyeensä lopettamista kukin tavallaan: Harry Potter-kirjailija J. K. Rowling itki monta päivää, kun taas eräs amerikkainen fani kappasi radioaseman ja käski aseella uhaten DJ:tä soittamaan The Smiths -kappa-

leita neljä tuntia putkeen.

The Smiths jätti vahvat jälkensä populaarimusiikin historiaan, ja inspiroi sellaisia seuraavan sukupolven brittiyhtyeitä, kuten Oasis, Suede, Radiohead ja Manic Street Preachers. Nykyään The Smiths on noussut kulttimaineesta jopa trendikkääksi ilmiöksi. Joskus liiankin trendikkääksi: en oikein tiedä, miten pitäisi suhtautua siihen, että Jenni Dahlman-Räikkönen on muotikuviissa The Queen Is Dead -paidassa, ja että Nöjesguiden-lehti antaa vinkkejä, kuinka pukeutua Morrissey'n tyyliin.

Morrissey aloitti soolouransa menestyksekkäästi vuoden 1988 Viva Hate -levyn myötä. Kuitenkin 1990-luvun loppua kohti Morrissey'n ura oli alamäessä, ja Helsingin jäähalli oli vain puolillaan Morrissey'n konsertoidessa siellä vuonna 1997. Seitsemän vuoden hiljaiselon jälkeen vuonna 2004 ilmestynyt erinomainen You Are The Quarry -albumi oli Morrissey'n vahva paluu takaisin listojen kärkeen ja loppuunmyydyille areenoille. Levyn ensimmäinen kappale America Is Not The World oli FBI:n mielestä epäilyttävän kriit-

tinen, niinpä Morrissey joutui kuulusteltavaksi.

Los Angelesissa monta vuotta asuneelle ja Bushin hallintoon kyllästyneelle Morrisseyille tämä oli viimeinen pisara. Hän muutti Roomaan, jossa valmistui myös uusi levy Ringleader Of The Tormentors.

Kaapelitehdas, 4.4.2006

Ensin tunnin odotus ulkona räntäsateessa, sitten toinen tunti sisällä. Odotus kuitenkin kannattaa, koska pääsen aivan lavan eteen. Morrisseyta odotellessa ehtii ihailla taustakankaalle heijastettua kitaristihahmoa. Lisäksi kongilla, patarummulla ja Italian lipun väreillä varustettu rumpusetti on vaikuttava ilmestys - ja eräs osoitus Morrissey'n ihastuksesta uutta kotikaupunkiaan Roomaa kohtaan. Yleisö ei olekaan pelkästään parikymppisiä indie-poppareita, vaan joukossa on paljon myös keskiikäisiä faneja, jotka ovat kuunnelleet The Smithsiä jo 1980-luvulla.

Lontoolainen lämpöparibändi The Boyfriends on varsin mitäänsanomaton, mutta toisaalta aika kuluu nopeammin heitä kuunnellessa. Puolen tunnin setin jälkeen on

taas toiset puoli tuntia odottamista, kunnes...

Arvokkaasti vanhentunut 46-vuotias maestro ottaa yleisönsä haltuun heti ensimmäisen First Of The Gang To Die -biisin aikana. Morrissey joutuu riisumaan pikkutakkinsa lähes saman tien, koska Kaapelitehtaan lämpötila nousee hetkessä hellelukemiin. Keikan puolivälissä, jumalaisen The Smiths -klassikko How Soon Is Now?:n lopussa Morrissey repii kauluspaitansa yltään ja heittää sen yleisön revittäväksi, paljastaen samalla treenatun ylävartalonsa. Koko yleisö - ikään, sukupuoleen tai seksuaaliseen suuntautumiseen katsomatta - huutaa hurmiossa seksisymbolinsa nimeä. Harva kaljuuntuva ja hikoileva keski-ikäinen mies saa aikaan tällaisen reaktion!

Keikkasetti koostuu pääosin Morrissey'n uudemmassa soolotuotannosta, eli You Are The Quarry- ja Ringleader Of The Tormentors -levyiltä valituista kappaleista, ja muutamista The Smiths -klassikoista. Morrissey on hyväntuulinen ja karismaattinen, minkä lisäksi myös hänen taustabändinsä on huippuvireessä. Soittajat hoitavat tehtävänsä virheettömäs-

ti, pysytellen kuitenkin taka-alalla Morrissey'n ollessa oikeutetusti illan tähti. Esitys on kaikin puolin nautinnollista seurattavaa Kaapelitehtaan ahtaudesta ja huonosta akustiikasta huolimatta. Erityistä juhlan tuntua lisää välillä biisien vaihtuessa soitettava kongi ja Morrissey'n vitsailu yleisön kanssa.

Konsertin huipentaa Morrissey'n soolouran parhaimmista kuluva poliittinen ja aggressiivinen Irish Blood, English Heart ja endorena kuultu The Smithsin haikea Last Night I Dreamt That Somebody Loved Me. Tänä iltana kaikki rakastavat sinua, Morrissey.

Morrissey Turkuun!

Ne, jotka eivät päässeet todistamaan Morrissey'n mahtavuutta Kaapelitehtaalte, saavat pian uuden tilaisuuden. Morrissey nimittäin kruunaa ensi kesän Ruisrockin esiintymällä sunnuntai-iltana näillä näkymin jopa 75 minuutin ajan.

Kirjoittaja on brittipop-fanaatikko, jonka opintotuesta suurin osa menee Stupido Shop -levykaupan kassaan

K

EXTRA

PUHAKKA

Hämeenkatu 5

Avoinna 7-21 * 7-18 * 12-21

Tervetuloa !

Kuumia leipiä!
Hyvät valikolmat!

Grilliherkkuja!
Pitkät aukioloajat!

ERÄÄN FUK

Jussi Jokinen, teksti
Olli Hakala, kuvat

Erään fuksin vappu- sekavaa toimintaa sekä vauhtia ja vaarallisia tilanteita

Moni fuksi on varmasti odottanut pelonsekaisin tuntein ensimmäistä ylioppilasvappuaan jo useita kuukausia ennen toukokuun ensimmäistä päivää. Kun itse lupauduin raportoimaan tästä huikeasta spektaakkelista, tiesin, että turnajaiskestävyyteni tulisi

olemaan todella kovalla koetuksella, näin jälkeenpäin voin todeta, että tottahan se oli.

Tiistai: Trivial Perseet

Nyt se oli käsillä! Jo syksystä asti hehkutettu visailu Trivial Perseet oli valmiina alkamaan. Perustimme oman rastimme Vartiovuoren puistoon. Odotellessamme paistattelimme päivää todella aurinkoisissa merkeissä, kumpupilvet kaikkosivat horisontista ja kisa oli saanut ansaitsemansa puitteet. Ehkäpä rastin kaukaisesta sijainnista johtuen saimme odotella

puolisentoista tuntia ennen ensimmäisen joukkueen saapumista. Lopulta joukkueita virtasi aivan tungokseksi asti, eikä siitä varmasti ollut apua, kun 50 % rastin henkilökunnasta (minä mukaan lukien) innostuivat pelaamaan puistofudista, alkoholilla ei tietysti ollut mitään tekemistä asian kanssa. Kilpailun edetessä niin kilpailijat kuin rastihenkilökuntakin pääsi hyvin mukaan leikkiin ja oli itse asiassa sääli lopettaa sulkea rasti jo kymmeneltä. Jatkoja vietettiin Sokerissa,

pienestä väsymyskohtauksesta johtuen olin itse himassa jo yhden kieppeillä.

Keskiviikko:

Toimittajan hulttio ei ollut itse paikalla todistamassa sitä, kun ainakin kuulemani mukaan ilmeisen hyvin harjoitelleet kritiikkiläiset nöyrytivät P-klubin joukkueelle, numeroin 5-4.

Torstai: Polkuauto GP

Tentti loppui vasta kello 18, samaan aikaan kun polkuauto GP alkoi. Haalarit vaan niskaan ja kaupan kautta pikavauhtia Varvintorille. Perille päästyäni sain ilokseni todeta, että kerrassaan loistavat mekaanikon kykyni oli huomioitu ja pääsin mukaan varikkotiimiin. Apua huomattavasta panoksestani tosin ei ollut, sillä P-klubin joukkue tippui välierissä. Itse meinasin ainakin kertaalleen jäädä auton alle, kun innostuimme pelaamaan rantapalolla futista tytöt vastaan pojat – periaatteella, tytöt voittivat. Kirvelevän polkuauto GP tappion jälkeen suuri joukko klubilaisia siirtyi ruokailun kautta Aurajoen rannalle juomaan pussikaljaa ja nauttimaan viimeisistä auringonsäteistä. Jatkot Lynissä, kotona kolmelta.

Perjantai: Päiväsitsit Lexin kanssa

Sitsit alkoivat jo kahdenaikoihin ja ainakin allekirjoittaneen oli pakko edetä krapulasta huolimatta kirk-

SIN WAPPU

kotielle juoksujalkaan. Lexin poikkeavat sitsaustavat hämmensivät monia meikäläisiä, paikoin jopa niin pahasti, että oli oikeasti vaikeuksia pysyä toisen ainejärjestön tavoissa mukana. Kirkkotieltä kuitenkin selvittiin kunnialla TYY:n saunalle, josta takaisin sitsipaikalle viettämään iltaa.

Lauantai: Lex-mölkky

Huolimatta jokseenkin pahasta krapulasta jaksoin vääntäytyä Vartiovuorenmäelle, jossa kisailtiin perinteikkäässä Lex-mölkkyssä. Varmasti itse kullakin oli vaikeuksia pysyä mukana menossa näin monen päivän jälkeen, pienistä alkuvaikeuksista kuitenkin selvitettiin ja mikäs siinä oli juoda olutta kauniissa auringonpaisteessa. Klubin omat joukkueet eivät menestyneet, sillä sekä peemölkky että homosovinistit jäivät alkueriin. Kun nousuhumalaan oli päästy, tuli ajankohtaiseksi, ainakin oman porukkamme aloittaa terassikausi ja hilpaista ravintolalaiva Papa Jolle nauttimaan virvokkeita. Sen jälkeen vaan kaupasta lisää olutta ja jatkoille the Clubille.

Sunnuntai: Vappuaatto

Edellisten päivien raskaat koettelemukset olivat kuin pois pyyhkäisty, kun vappuaatto aloitettiin valtio-opin laitoksella P-klubin vappuboolia nauttien. Kun vuoden luennoisija-titteli oli luovutettu Markku Jokisipilälle, tuli ajankohtaiseksi siirtyä kiertelemään

muiden booleja. Lopulta suuri osa ihmisistä kerääntyi Educariumin pihalle, jonne Index oli järjestänyt boolinsa lisäksi myös livemusiikkia.

P-klubilaiset tapasivat toisensa Taidemuseonmäellä, jossa Lenin-setää muistettiin suihkuserpentinillä sekä myös Jacques Cousteau-henkisellä punaisella pipolla. Jatkoja vietettiin TYY:n saunalla, josta porukka hajaantui kukin minnekin. Ainakin toimisto ja kirkkotie tarjosivat puitteet vapusta vielä viimeiset irti ottaville klubilaisille.

Maanantai

Vappua lopeteltiin Vartiovuorella, jonne oli kerääntynyt tuhansia ihmisiä piknikille, ja mikäs siinä kun koko vappuviikon aikana säät olivat hellineet juhlakansaa, eikä maanantaina poikkeusta hyvänsään tapahtunut.

Kaiken kaikkiaan saldo vapusta oli mustelmia ja haavoja ympäri kehoa, mutta niinhän reissussa aina rähjäntyy, taloudelliselta konkurssilta tosin säästyin vain vaivoin. On tosiaankin mukavaa lopetella opiskelua tältä

vuodelta näin vapunmerkeissä. Toivottavasti pää ja vatsa vielä normalisoituvat ennen ensi vuoden koitoksia. Niitä odotellessa.

Sohjoinen Turku...lähtötohinää ja jännittyneitä ilmeitä...hytti jäiden alta...tax free-shoppailua...kananpoikaa kastikkeessa...pullon henki avautuu...Iso-D...vanha ja väsynyt...tanssitytöt ja vanhat naiset...säästöliekkiä...virkeänä uuteen päivään...porukka elossa miinus sammunut klubilainen x...kartta, kompassi ja aikalisä...kapi-naa ja marinaa rivistössä...vakaa tahti...hotel Malmen...kartta ja kompassi osa 2...vanha kaupunki...kylmyys...ruotsipipo kolmella kruunulla ja tupsulla...Riksdagen...kuka teidän valvoja on?...komeita puitteita...vauhdikkaita siirtymiä... turvamiehiä...pahaa oloa...New Zealand...te tarvitsette nyt happea...ulostautuminen...seikkailua metrolla...kartta ja kompassi osa 3...Viina ja viinihistoriallinen museo...epäröintiä...kunniakierros...tankeroenglantia...piippaava ovi ja portinvartija Juuso...kierros alkaa...henkisen ja fyysisen kärsimyksen huipen-

Tukholma

Tukholman excu. Erään matkanjohtajan tarina.

Taneli Vilpponen, teksti
Paavo lähteenmäki, Olli Hakala, kuvat

tuma...nälkä...näytätte aika väsyn-eiltä...nopea poistuminen...pi-
kapalaveri...metroseikkailu osa
2....hotel Malmen...cabin hytti "I
love yo honey"-tilavuoteella...ke-
bab Jerusalem...Globen...uimahal-
lin eteinen...hyttibileet...naurua...
jääpaloja... hyvää henkeä...Tukhol-
man yö... McDonald´s...tilanne...
yösuunnistusta kohti "mäkeä"
a´la Nyström...liikennemerkki...
voimaa ja nopea irtautuminen...
mäkikiipeilyä...nopeat yhdet...tap-
pituntumaa tilavuoteessa...uusi
aamu...aamupala saksalaisit-
tain...Malmen saa jäädä...vanhan
kaupungin kauniit kujat...pos-
tikorttien osto saksaksi...fiasko...

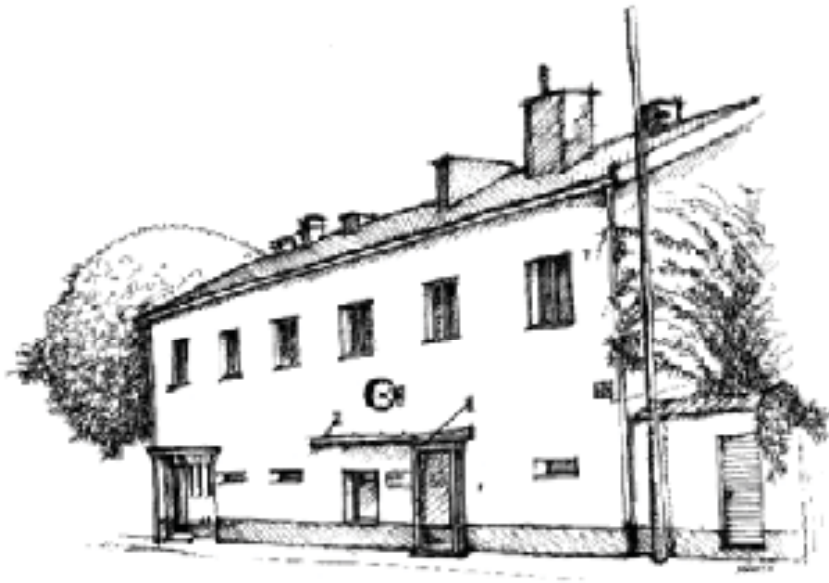
saksalainen kirkko...Madde vai
Victoria?...Madde...ei, Victoria...
eipäs kun Carl Philip!...lintuinflu-
enssajoutsenet...samoilua...Mc-
donalds osa 2... Sergelin torin
hihhulit...korpivaellus laivalle...
terminaalihäiriköintiä...hytithän
löytyy...pohjalta...tax Free osa 2...
käytäväbileet...reikä perseessä...
Turkki...salmiakikossu...aller-
giareaktio...disko...kelkkoja...
mustelmia...vapaata pudotu-
sta...kossu ja laastaria...AIKUISIA
naisia...nopeita jalkoja...pehmeitä
käsiä...muistinmenetyksiä...pohja-
kosketuksia...natsisiivooja...perä
jää...ei niin kollektiivinen pois-
tuminen...luminen Turku.

Turun yliopiston kirjakauppa

<http://kirjakauppa.utu.fi>

Rookatan kirjakauppa Kerttulinkarun kello alla!
(Kalevi Wiik)

IAPSS Amsterdam 2006

Maria Ruuskanen

Valtio-opin opiskelijoiden kansainvälinen järjestö kokoontui yhdeksättä kertaa yleiskokouksen ja akateemisen konferenssin merkeissä 2.-8. huhtikuuta.

Sunnuntai klo 17.34

Pieni delegaatiomme saapuu Amsterdamin kansainväliselle lentokentälle. Ilma on lämmin ja aurinkoinen ja ihastelemme kaupungin kauniita kanavia, kaarevia siltoja ja ohi kiitäviä pyöräilijöitä. Emme saata vielä aavistaakaan kuinka paljon mielenkiintoisia ihmisiä, upeita paikkoja ja antoisia luentoja viikko pitää sisällään. Hostellin viihtyvyyden olimme kuitenkin ennustaneet aivan oikein...

Maanantai klo 14.12

Olemme istuneet aamusta asti Burcht van Berlagessa, jossa sijaitsee kansallinen kauppakomissio-museo. Käynnissä on viikkomme hallinnollisen osion, General Assemblyn, ensimmäinen päivä. Punaisella, vihreällä ja oranssilla äänestyslipukkeella varustetuna P-klubin delegaatio ottaa kantaa niin IAPSS:n budjettiin, sääntöihin kuin hallituksen toimintaan.

Tiistai klo 19.05

Istumme nuorisotalo Arganissa, joka on toiminta- ja seurustelukeskus amsterdamilaisille maahanmuuttajanuorille. Meille tarjoillaan marokkolaisen keittiön herkuja ja delegaatiomme

diplomaatti, Paavo Lähteenmäki, viihdyttää pöytäseuruettamme suomalaisella huumorilla. Viikkomme akateeminen osio, aiheenaan kansainvälinen rikollisuus, alkoi aamulla Amsterdamin yliopiston professorin, Dhr. Hajerin, luennolla terrorismin kulttuuritaustoista. Myös Naton edustaja esittäytyi, ja workshopissa analysoitiin syitä maahanmuuttajanuorten keskuudessa esiintyvään uskonnolliseen radikalisoitumiseen.

Keskiviikko klo 15.57

Kävelemme Amsterdamin punaisten lyhtyjen alueella. Päivän aiheemme on ollut ihmiskauppa, ja aamun luentojen jälkeen olemme vierailleet bordellien keskellä sijaitsevassa Prostituoitujen informaatiokeskuksessa. Keskukseen on perustanut entinen prostituoitu

ja siellä asiakkaiden ja bordellien työntekijöiden on mahdollisuus saada informaatiota sekä apua käytännön ongelmiin, kuten vaikkapa veroilmoituksen täyttöön. Kriisiapua keskus ei tarjoa, vaan ohjaa rikosten uhrin eteenpäin poliisille. Seksin osto ja myynti on Hollannissa laillista.

Torstai klo 12.23

Päivän aiheemme, kansanmurha, huipentuu Haagin vierailuun. Ryhmämme jakaantuu, osan suunnatessa kohti OPCW:tä (Organisation for the Prohibition of Chemical Weapons) ja osan vieraillessa entisen Jugoslavian sotarikoksia käsittelevässä tuomioistuimessa (ICTY). Pääsemme seuraamaan käsittelyä, jossa Srebrenicassa TO:n esimiestehtävissä vuonna 1992 ollutta Naser Oricia syytetään kymmenien serbi-siviilien pahoinpitelystä, kidutuksesta ja taposta. Seuraamme puolustuksen argumentointia lasiseinän läpi, päässämme kuulokkeet, joista kuuluu simultaanitulkkaus ranskaksi ja englanniksi. Illalla suuntaamme kohti Haagin upeaa hiekkarantaa.

Perjantai klo 19.46

Amsterdamin sytkivä yöelämä alkaa jättää jälkensä delegaatiomme. Osallistumme kuitenkin aktiivisesti toiseen General Assembly-päivään, jossa käsiteltävänä ovat jäsenten tekemät aloitteet sekä uuden hallituksen

nimeäminen vuodelle 2007. Mal-
talainen Christine Cassar valitaan
järjestön uudeksi puheenjohtajak-
si. Valitaan myös uusi toimituskun-
ta järjestön lehdelle ("Politikon").
P-klubin edustaja osallistuu kiih-
keään väittelyyn yleiskokouksen
järjestäjän taloudellisen tuke-
misen puolesta. Pienten aine-
järjestöjen (ks. P-klubi) kun on
motivaatiosta huolimatta melko
vaikea kerätä kasaan rahoitusta
tämän mittakaavan tapahtumaa
varten. Saamme tukea Sveitsin
delegaatiolta, joka huomauttaa
IAPSS:n saaneen EU:lta kauan
kaivatun apurahan, jolla voitaisiin
tukea yleiskokouksen järjestäjää.

Lauantai klo 14.55

Heitettyämme haikeat hyvästit
uusille ystävillemme ja ihme-
teltyämme auringonkukkia Van
Gogh-museossa, istumme ju-
nassa matkalla Amsterdamin
lentokentälle. Helsingiläiset kol-
legamme ovat loistavaa matkas-
euraa, ja väsymyksestä huolimatta
vitseille ei tule loppua. Olemme
kaikki yhtä mieltä siitä, että yh-
dessä jakamamme viikko on ollut
ainutlaatuinen ja unohtumaton
kokemus. Tartu sinäkin IAPSS:n
tarjoamiin mahdollisuuksiin!

IAPSS

TIESITKÖ?

-Vuonna 1998 perustetun IAPSS:n (International Organi-
sation for Political Science Students) päämäärä on ed-
istää valtio-opin opiskelijoiden kansainvälistä yhteistyötä
luomalla puitteet tiedon, tutkimuksen ja ylipäänsä kes-
kustelun vaihdolle.

-IAPSS toimii kattojärjestönä noin viidellekymmenelle ai-
nejärjestölle ympäri maailman. P-klubi on yksi perustaja-
jäsenistä.

-IAPSS:n päämaja sijaitsee Slovenian pääkaupungissa
Ljubljanaassa mutta sen hallitus on kansainvälinen.

-Vuosittainen yleiskokous ja akateeminen konferenssi
(AC&GA) on järjestetty mm. Moskovassa, Marburgissa,
Ljubljanaassa, Osllossa ja Amsterdamissa.

-Jokaisella P-klubin jäsenellä on rajaton mahdollisuus
osallistua IAPSS:n järjestämiin konferensseihin ja tapah-
tumiin sekä hakea luottamustehtäviin, kuten hallituksen
jäseneksi tai Politikon-lehden toimituskuntaan.

Lisätietoa saat kattavilta kotisivuilta osoitteesta www.iapss.org sekä P-klubin IAPSS-vastaavalta.

P-klubin delegaatio: Tuomas Nirkkonen, Paavo Lähteenmäki, Maria Ruuskanen

Otteita kavakulaisen päiväkirjasta

Diplomaatti on henkilö, joka osaa vaieta usealla eri kielellä. Diplomaatti nauttii pitkistä kosteista lounaista ja vapaudesta jättää yleiset pysäköintisäännöt huomioimatta. Nämä – ja kaikki muutkin kliseet – olivat kaikonneet mielestäni jo UM-harjoittelujen aikana. Matka ulkoasiainministeriön kansainvälisten asioiden kurssille eli Kavakulle oli pitkä, mutta antoisa.

15.6.2005

Käyn hakemassa VTM-paperit tiedekunnan kansliasta ja lausumassa kiitokset graduni ohjaajalle valtio-opin laitoksella. Kuohuviiniä haetaan Kupittaa Alkosta ja Pendolinossa matkalla Helsinkiin kilistellään muiden tuoreiden maisterien kera. Seuraavana aamuna on paluu arkeen; Kavakuhaun määräaika on 17.6.2005 eli gradun ajoitus olisi tuskin voinut olla parempi. Hakemukseen merkitään tietysti kaikki mahdolliset ainejärjestötoimet ja harjoittelupaikat, jos niistä vaikka irtoaisi muutama pisteen kymmenys.

5.8.2005

Kutsu ensimmäiseen vaiheeseen eli yleistietokokeeseen kolahtaa postilaatikosta. Kertaan Suomen poliittista historiaa sekä muita perusfaktoja, kuten valtion budjettilukuja, naapurimaiden ulko- ja pääministerien nimiä, kauppapolitiikan peruslukuja, YK-asioita jne. Käyn myös katsomassa Ateneumin perusnäyttelyssä Suomen kansalliset ikonit pariin kertaan. Tässä vaiheessa olen

kiitollinen aineyhdistelmästäni, joka käsittää valtio-oppia, poliittista historiaa, taloustiedettä ja EU-opintoja.

19.9.2005

Yllätykseni selvitin yleistietokokeen kunnialla ja sain kutsun psykologisiin soveltuvuusarviointeihin. Legendaariset jutut, joita aikaisemmin pyrkineet kertoivat musteläiskätesteistä ja ”pidätkö siitä, että muta litisee varpaidesi välissä”-kysymyksistä kävivät mielessäni valmistautuessa koitokseen. Jälkiviisaana on helppo todeta, että valitsin parhaan taktiikan: avoin mieli ja olla oma itsensä on hyväksi havaittu keino tilanteessa kuin tilanteessa.

Itse päivä koostui erilaisista kirjallisisista tehtävistä, ryhmätöistä ja haastatteluista ja sen tarkoituksena on testata hakijan soveltuvuutta ja stressinsietokykyä. Päivä oli itse asiassa yllättävän mukava. Koska muulloin saa puhua itsestään ja motivaatiostaan diplomaatin uralle saamatta ympäristöstä hohhoijaa-katseita? Ja ne musteläiskätestitkin jotenkin tuntuivat kuuluvan asiaan...

25.11.2005

Kun kutsu viimeiseen karsintavaiheeseen eli valintakoelautakunnan haastatteluun ja kielitesteihin tuli, tajusin ensimmäisen kerran, että minulla on suuremmat mahdollisuudet päästä sisään kuin tippua pois. Tähän asti olin jotenkin suhtautunut asiaan rauhallisesti tyylillä ”katsotaan nyt mitä sieltä

tulee”.

Olen harvoin tuntenut oloni pienemmäksi, kuin istuessani valintalautakunnan edessä, yli kymmenen silmäparin suunnatessa tiukan katseensa minuun. Ensimmäiset kysymykset käsitelivät Ranskan sisäpolitiikkaa ja Suomen kauppapolitiikkaa. Kun sitten ruotsin kielisen kysymyksen kohdalla sain koko raadin purskahtamaan nauruun vitsailemalla kokemuksistani pohjoismaisesta yhteistyöstä (lue: töissä tarjoilijana Viking Linella), alkoi jää murtua.

Tieto valinnasta oli toisaalta yllätys, toisaalta hyvä fiilis haastattelusta oli jättänyt minuun ajatuksen, että eihän tämä nyt mahdotonta olisi. Valinnan jälkeen alkoivat käytännön järjestelyt, kuten irtisanoutuminen silloisesta virastani. Myös asuntoasiat tulivat harkintaan – siirtovelvollisuuden myötä joutuisin jättämään Helsingin melko pian. Henkisellä puolella valmistauduin Kavakun alkuun lukemalla suurlähettiläs Ilkka Pastisen muistelmia, joissa humoristisella otteella kuvataan diplomaatin uran eri käänteitä. Niitä voinikin lämpimästi suositella UM-urasta haaveilevalle.

6.2.2006

Kavaku 32 alkaa. Seuraavat kaksi vuotta olen määräaikainen avustaja eri tehtävissä ministeriössä. Koulutukseen kuuluu kaksi työskentelyjaksoa eri osastoilla, kaksi koulutusjaksoa sekä

Hainan, Kiinan Hawaii?

Hanna Koskenranta,
teksti ja kuva

Tuhansien kiinalaisten tavoin lähdin ystäväni kanssa viettämään vappulomaa Hainanin saarelle. Trooppisen ilmaston ja valkoisten hiekkarantojen vuoksi saarta kutsutaan Kiinan vastineeksi Hawaiille. Kaislahameiden sijaan Hainan kuitenkin tarjoaa kiinalaista karaokea rannalla, venäläisiä turisteja sekä hämmentyneitä ajatuksia, mutta myös unohtumattomia kokemuksia, joita vain Kiina voi tarjota.

Saaren turistikaupunki Sanya jakautuu Sheratonien ja Hiltonien täyttämään luksusmaiseen niemennokkaan ja "karvalakkirantaan", jossa sijaitsee hostellit ja halvemmat hotellit. Itse majoituin halvemmalle alueelle vähemmän rikkaiden ja kiinalaisten ja venäläisten kanssa. Rantojen siisteydessä on myös huomattava ero, sillä "tavisten" puolella rantojen siisteydestä vastaa muutama nainen harja ja rikkalapio työkaluinaan samalla kun meri lyö rantaan kumihanskoja ja kenkiä, jotka edellisen illan juhlijat ovat viskanneet mereen. Näin myös miehen harjaavan merta, mutta

hetken harjauksen jälkeen mies ilmeisesti kyllästyi ja heitti harjan mereen ja lähti takaisin varjoon.

Kiinalaisilla on hyvin erilainen tapa viettää aikaa rannalla kuin länsimaalaisilla. Päiväsaikaan rannat ammittavat tyhjiyttään, kun kaikki kiinalaiset istuvat puiden suojassa päivänvarjojen alla. Toinen tehokas ja ilmeisen suosittu tapa suojautua auringolta on hautautua hiekkaan kaulaa myöten ja suojata pinnalle jäänyt pää päivänvarjolla. Auringon laskiessa kiinalaiset kuitenkin jättävät varjonsa ja juoksevat veteen ottamaan kuvia toisistaan Hawaii - kuosisissa asuissaan. Tämä "Hawaii-asu" vaikuttaa olevan ranta-asujen aatelia, sillä palmupaita-jengejä parveilee rannoilla silmän kantamattomiin. Illan hämärtyessä väki siirtyy merestä rannoille syömään illallista ja laulamaan karaokea. Illan edetessä karaokelaitteiden volyymi nousee ja puolenyön aikaan koko ranta raikuu, kun kiinalaiset rakauslaulut soivat kilpaa yössä. Sitkeimmät siirtyvät vielä rannoilta yökerhoihin tanssimaan macarenaa venäläisten kanssa.

Aasian muiden rantakohteiden tavoin myös Hainanilla prostitutio on iso bisnes. Tästä hyvänä muistutuksena toimi hotellin kylpyhuoneessa tervetuliaislahja, joka oli paketti kondomeja ja sukupuolielimistä valistava lehtinen. Tietyissä hoteleissa matkaja saa myös tottua öisiin oviin koputteluihin tai puhelinsoittoihin, kun paikalliset ja venäläiset prostituoidut tarjoavat palveluksiaan.

Kaikesta tästä huolimatta Hainan on vielä kokemisen arvoinen paikka, sillä se on toistaiseksi huomattavasti vähemmän turismin turmelema kuin monet muut Aasian rantalomakohteet. Samalla se tarjoaa mainion mahdollisuuden tutustua kiinalaisten lomanviettokulttuuriin. Missään muualla en ole tavannut niin onnellisen näköisiä aurinkovarjon kanssa meressä kahlaavia matkajia kuin Hainanilla.

Aurinkomatkat järjestää valmismatkoja Hainanin saarelle. Aurinkomatkalaiset pysyvät sillä Sheraton- puolella.

Hyvinvointikeskustelua hyvässä hengessä

Joihanna Tilkanen, teksti
Olli Hakala, kuvat

P-klubin järjestämä keskustelutilaisuus mallia 2006 käsiteli jälleen ajankohtaisia aiheita. Otsikolla ”Hyvinvointia vai kilpailukykyä” markkinoitu spektaakkeili käytiin läpi kokonaisuudessaan hyvässä yhteisymmärryksessä. Kaikki keskustelijat tuntuivat kannattavan hyvinvointia kilpailukyvyn edelle, vaikka eroavaisuuksia mielipiteissä toki tulikin esille. Tilaisuutta seuraamaan oli aktiivisia opiskelijoitakin siunaantunut ihan mukava määrä ja puheenjohtajana toimi Vesa Saarikoski poliittisen historian laitokselta.

Elinkeinoelämän edustajana keskustelutilaisuudessa toimi koomuksen kaupunginvaltuutettu ja pitkän uran yritys-elämässä toiminut Pirkko Koskinen, joka heti alkuun totesi että hyvinvoinnista ei pitäisi tinkiä, mutta että töitä sen eteen pitäisi tehdä enemmän. Koskinen oli vahvasti sitä mieltä, että työnteko on jo arvo sinänsä ja sinällään tuottaa hyvinvointia. Suunvuorossa seuraavana ollut demarien kansanedustaja Marjaana Koskinen totesi olevansa

hyvinvointiasioiden kanssa paljon tekemisissä sosiaali- ja terveysvaliokunnassa. Hän totesi aloituspuheenvuorossaan diplomaattisesti, että sekä kilpailukykyä että hyvinvointia tarvitaan. Koskinen oli kuitenkin huolissaan erityisesti työpaikkojen menettämisestä ulkomaille.

Tutkijan roolia keskustelutilaisuudessa edusti Rauli Mickelsson valtio-opin laitokselta. Hän totesi, että Suomessa on oltu kilpailukyky-retoriikan armoilla jo kymmeniä vuosia ja että tällainen ”välttämättömyyspuhe” seuraa politiikkaa jatkuvasti.

- Poliitikassa puhutaan, että jos et tee näin ja näin niin työpaikat menetetään Kiinaan, havainnollisti Mickelsson.

Työmarkkinat muuttuvat, tuloerot kasvavat

Puheenjohtaja Saarikoski ohjasi alkupuheenvuorojen jälkeen keskustelun suuntaa P-klubin jäsenistön laatimilla valmiilla kysymyksillä. Ensimmäiseksi Saa-

rikoski tiedusteli keskustelijoiden kantaa siihen, onko kasvu välttämätöntä hyvinvoinnille.

Keskisen mielestä kasvu ei olisi välttämätöntä, jos palkkoja suosituttaisiin olemaan nostamatta. Tähän Koskinen muistutti, että TUPO kuitenkin perustuu juuri palkkojen nostamiseen.

- Jossain vaiheessa voi tulla sellainen tilanne, että palkkoja ei enää pystytä nostamaan, Koskinen muotoili.

Mickelssonin mielestä ekstensiivinen kasvu, jossa sekä talous että kulutus kasvavat ja luonnonvaroja tuhlataan, on liiallista.

- Intensiivinen kasvu, jossa talous kasvaa, vaikka kulutus ei kasva, on hyvä asia. Tätä on esimerkiksi palveluiden kasvattaminen, Mickelsson esitti.

Seuraava teema käsitteli työmarkkinoiden muutosta. Koskinen totesi, että tällä hetkellä koulutuspolitiikka määrää sen, että työpaikkoja olisi, mutta ei ammat-

titaitoisia työntekijöitä. Toisaalta myös osa-aikaiset ja määräaikaiset työsuhteet ovat Koskisen tun-
tuman mukaan lisääntymässä.

Mickelsson painotti, että laman jälkeen työstä on tullut ihmisille asia, joka on kaikki kaikessa.

- Ihmisellä ei ole enää mahdollisuutta vapauteen. Hyvinvointikeskustelu on jäänyt kilpailukykykeskustelun jalkoihin, Mickelsson laukoi.

Keskustelijoilta kysyttiin mielipidettä myös tuloeroihin. Koskinen totesi, että toimeentulotuen saajat ovat köyhiä, koska kuluttajaindeksi on matalampi kuin palkkaindeksi.

- Ensisijaiset etuudet ovat liian alhaiset, jolloin ihmiset joutuvat hakemaan toimeentulotukea.

Keskisen mielestä Suomessa olisi varaa kansalaispalkkaan, joka olisi yksinkertaisempi kuin nykyinen järjestelmä. Koskisenkin mukaan järjestelmää tulisi uusia.

- Kansalaispalkkajärjestelmää on kuitenkin vaikeaa laatia ilman että keneltäkään poistuisi etuuksia, Koskinen sanoi.

"Onko ihmisellä oikeus rikastua?" kuului Saarikosken seuraava kysymys.

- Ihmisten ahneus ja itsekkyy-

on tämä päivänä järkyttävää. Varsinkin suurien firmojen ammattihallitusten ahneudella ei ole mitään rajaa. Varallisuusveron poisto oli käsittämätön toimenpide, Koskinen huokasi. Mickelsson oli samoilla linjoilla.

- Mentaliteetti on se että minä olen tärkein ja muut ovat tiellä. Halu-

taan omakotitalo Hirvensaloon ja mielellään aita ympärille, karrikoi Mickelsson.

Keskustelijat vaihtoivat myös mielipiteitä hyvinvoinnista sekä ikääntymisen että koulutuspolitiikan näkökulmasta. Keskustelijat olivat pitkälti samoilla linjoilla ikääntymisen tuomista muutoksista. Esille tulivat muun muassa palve-

luiden tarpeen lisääntyminen sekä työntekijöiden osuuden pieneminen. Koskinen ei kuitenkaan uskonut eläkepommiin.

- Eläkevaroja kyllä on, kunhan ei tehdä riskisijoituksia.

Koulutuspolitiikasta taas todettiin, että korkeasti koulutettuja on liikaa.

- Ihmisten pitäisi hakeutua ammat-
tiin, jossa voisi toteuttaa itseään parhaiten, Keskinen kannusti. Mickelsson puolestaan ihmetteli, miksi ammattikorkeakoulut ottavat mallia yliopistoista.

- Yhtiöpäinen akateemisuuden arvostus on suorastaan hölmöä, puhisi Mickelsson.

Lopuksi Saarikoski tiedusteli keskustelijoilta millaisena he näkisivät suomalaisen yhteiskunnan kymmenen vuoden päästä.

- Hyväkuntoisia eläkeläisiä on paljon. Toisaalta yksilöllisyyden ja ahneuden kasvu huolestuttaa, Keskinen pohti.

Mickelsson totesi, että ainakin globalisoituminen jatkuu ja monikulttuurisuus lisääntyy. Koskinen

taas uumoili pilke silmäkulmassa, että taas varmaan pelätään jotain kamalaa tautia. Hän arvaili myös, että jonkinlainen uusi yhteisöllisyys olisi saamassa jalansijaa.

Kaikki keskustelijat olivat lopulta kuitenkin yhtä mieltä siitä, että hyvinvointivaltio säilyisi pystyssä vielä kymmenen vuoden päästäkin. Aika näyttää.

Keskustelu jatkuu forumilla:

www.p-klubi.fi

Tulevat tapahtumat

Kevät

12.5. Kevätkauden
päättäjäiset

Kesä

Tenttioluet 16.6, 11.8

Syksy

31.8. kastajaiset
Vk 37 jäsenistösiit
Vk 45 syyskokous
Vuosijuhlat 10.11.

